

De minnaar, poëet en knecht : blyspel

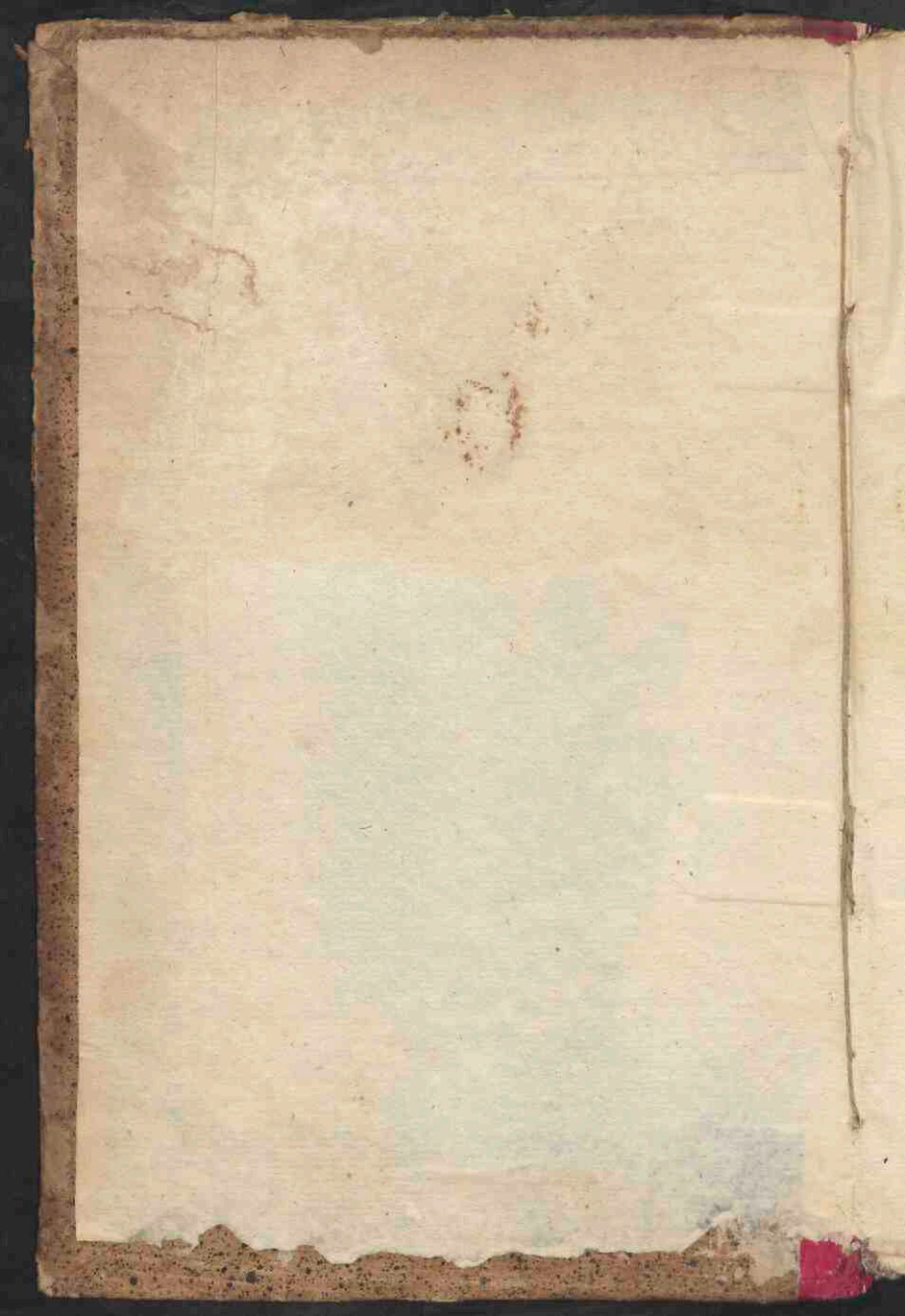
<https://hdl.handle.net/1874/367675>

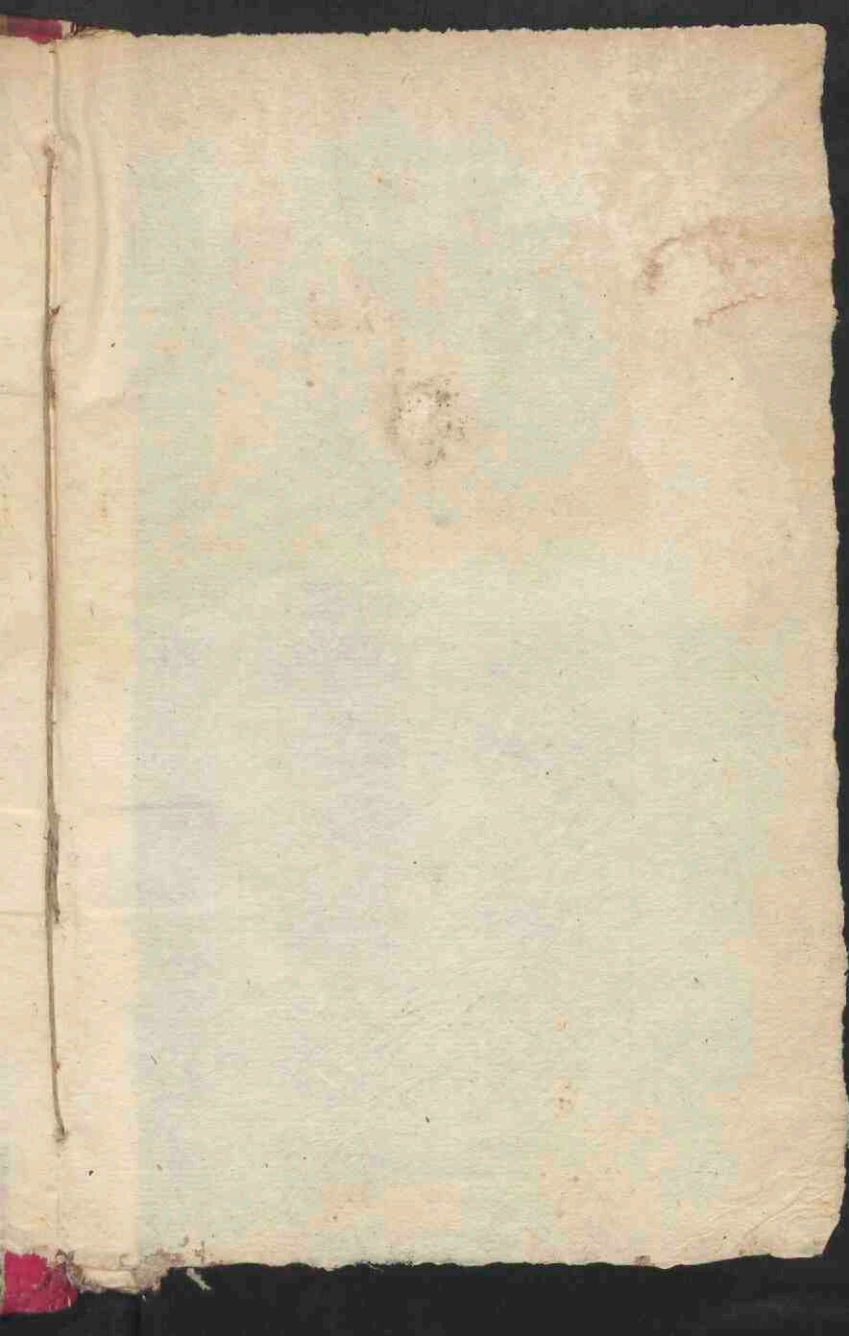
*Dr. J. de Winkel
N. 583 b.*

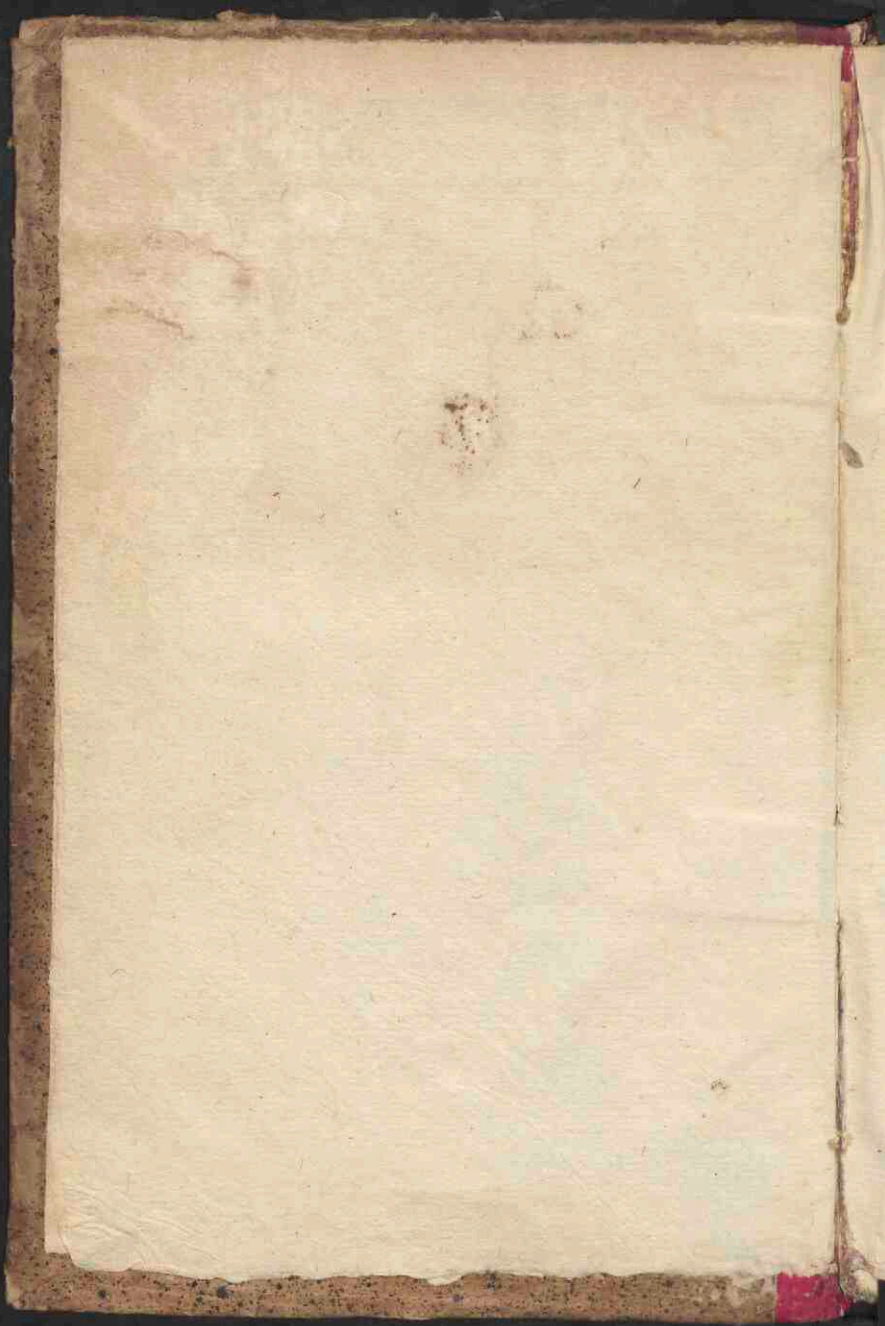
Tooneelstukken

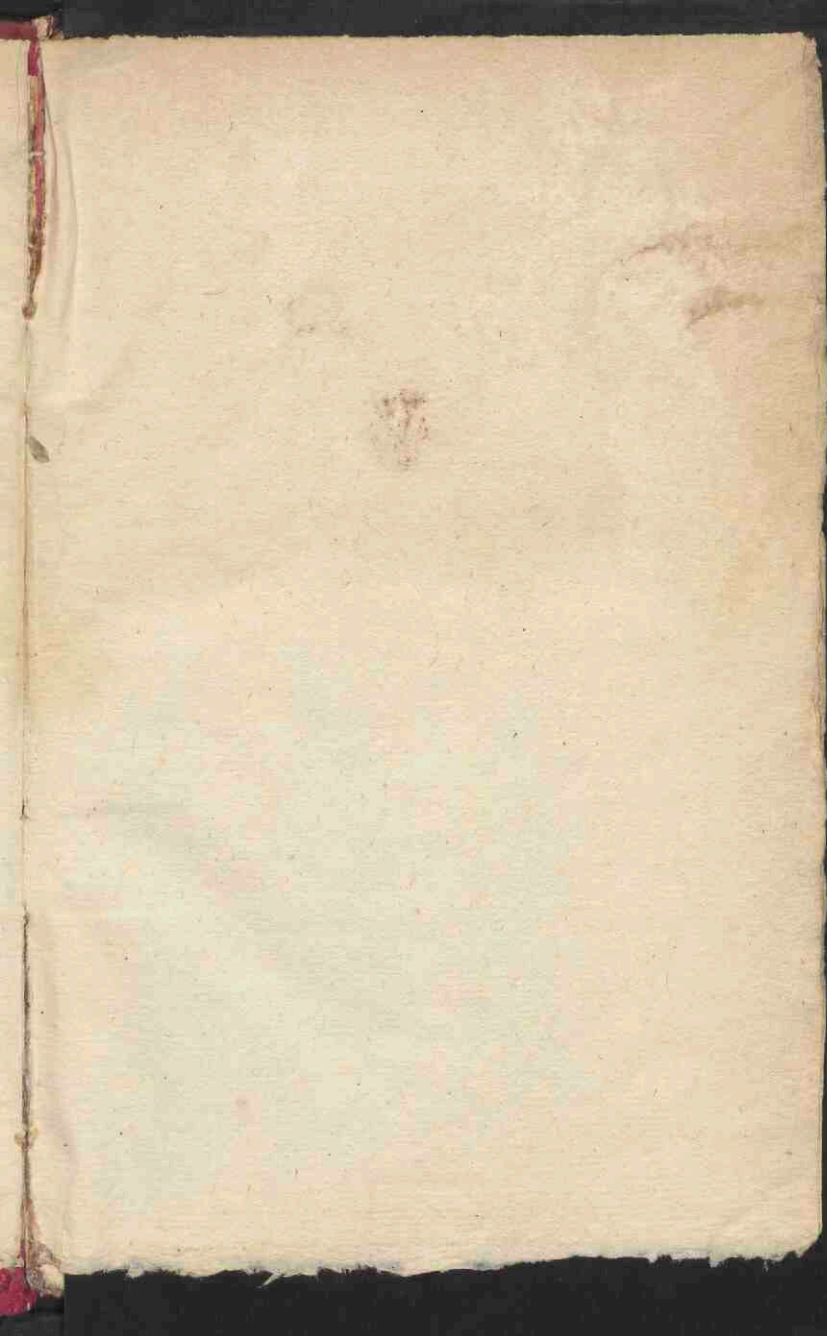
Te WINKEL

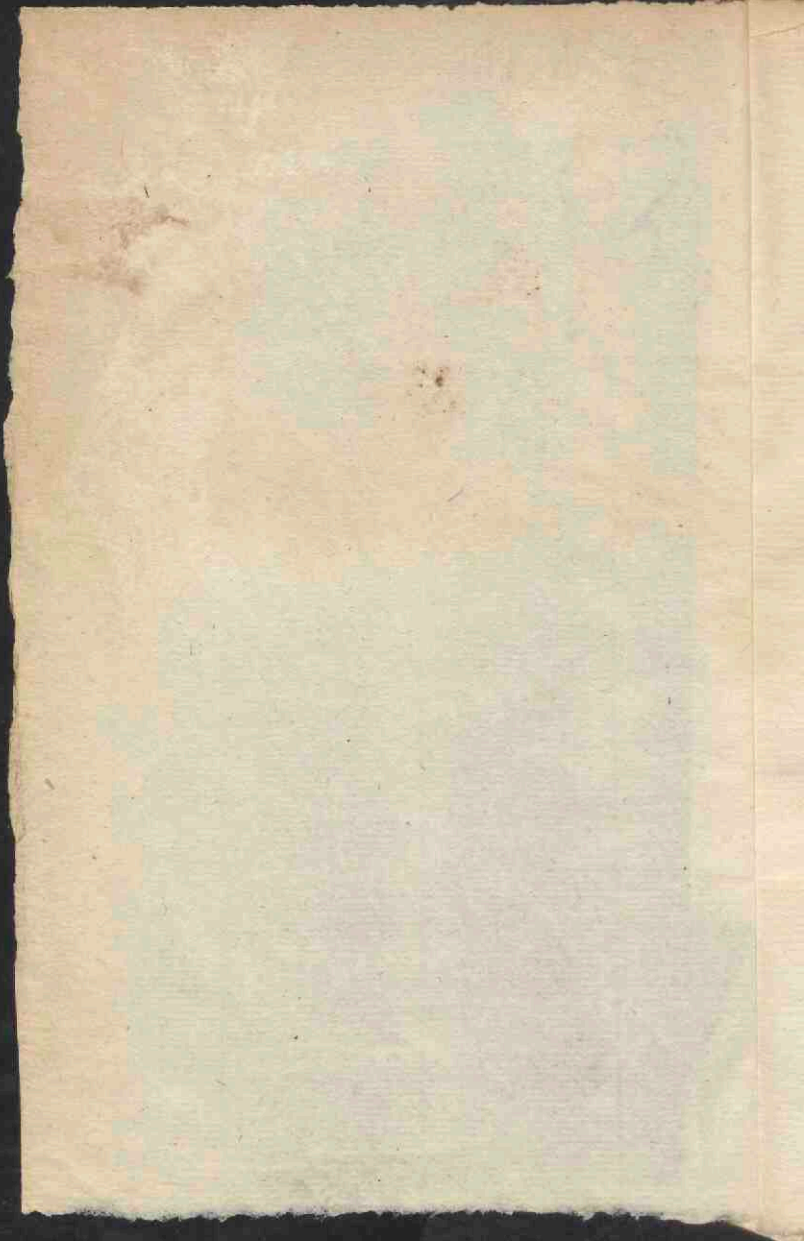
No. 306.....

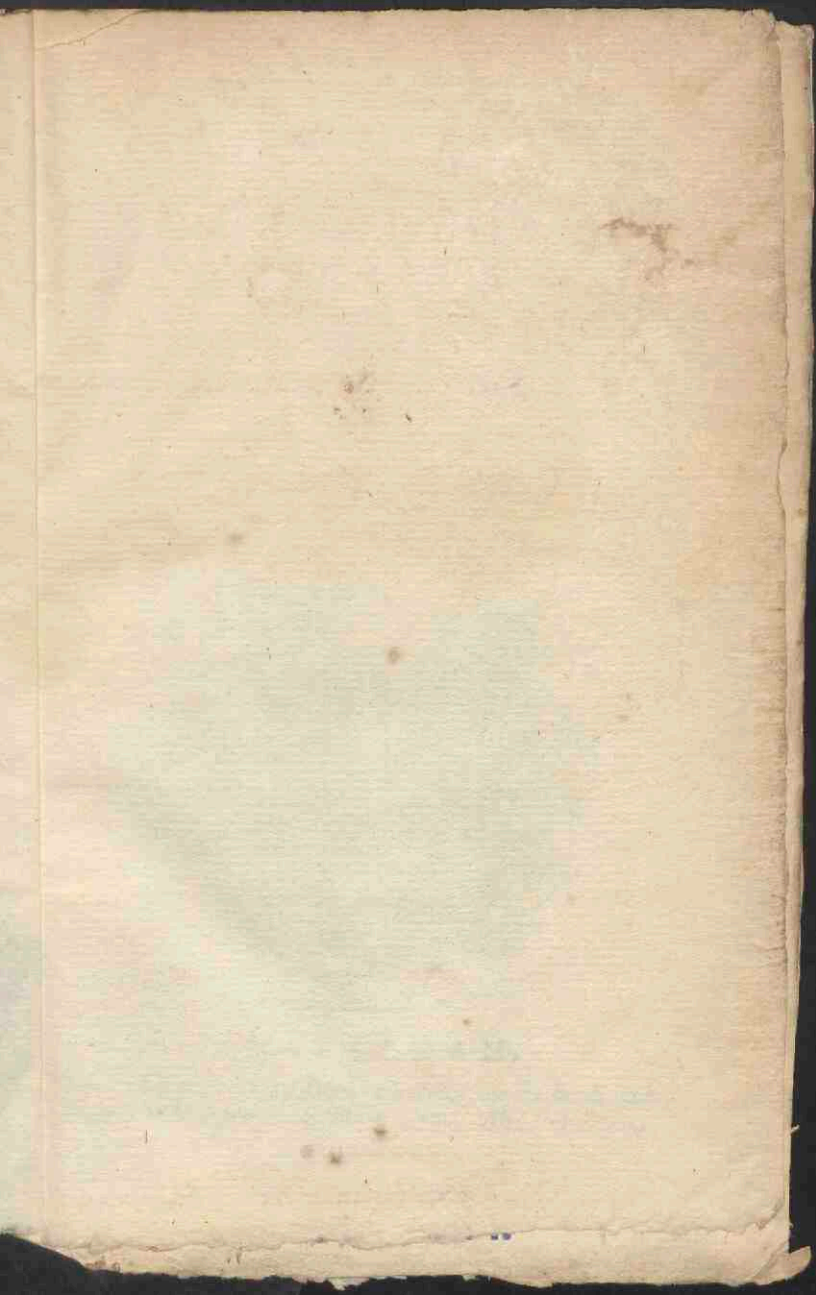

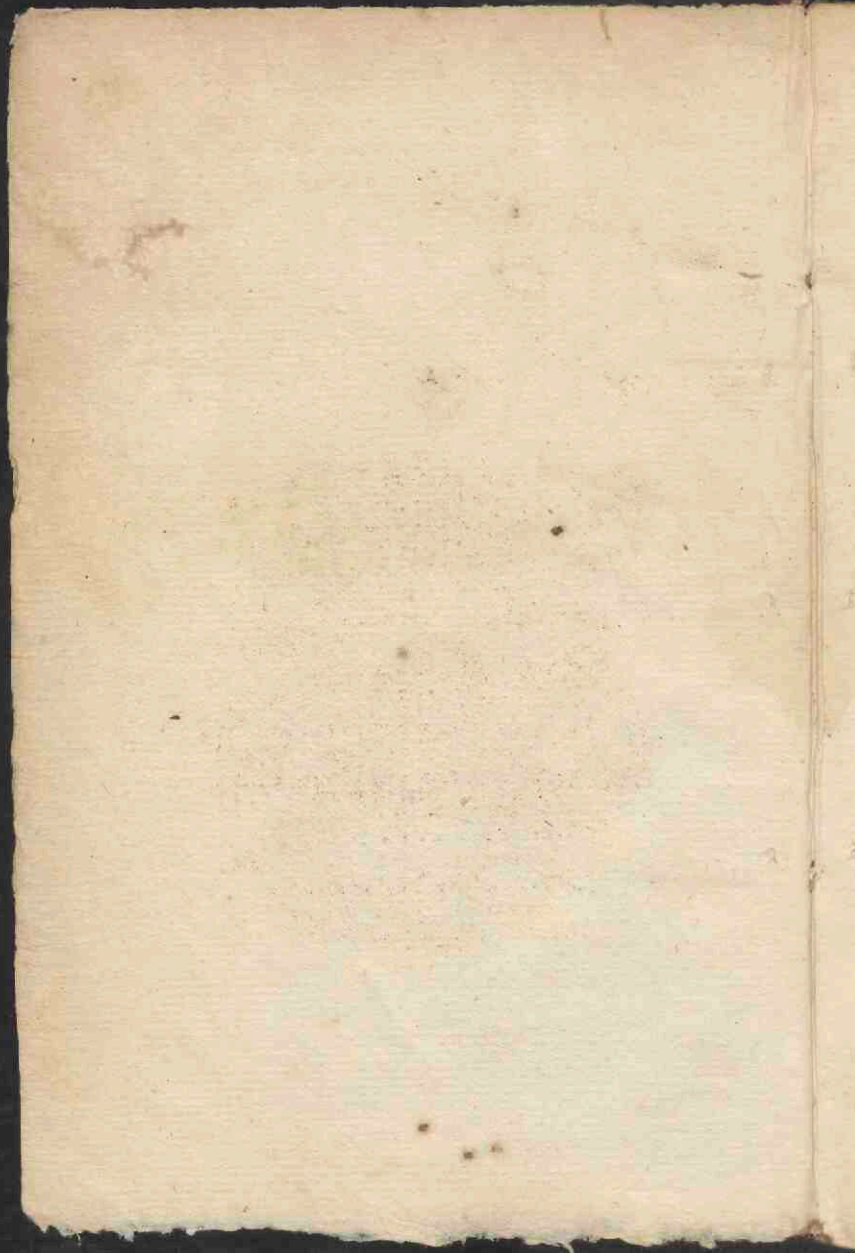

306

DE
MINNAAR
POËET EN KNECHT;
BLYSPEL.

Van verre het Franſche gevolgt, onder de
Zinſpreuk:

DE GUSTIBUS NON EST DISPUTANDUM.

tA M. S T E L D A M,

By IZAAK DUIM, Boekverkooper op de hoek van
den Voorburgwal en Stilsteeg. 1760. *Met Privilegie.*

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

M. N. A. T.

KONSTANTIN KNECHT

1818

Von dem Kaiserlichen Hofrat, unter
Königl. Befehl

DE GEBURTSORT IST DISPUTANDUM

M. N. A. T.

Die... in...

...

...

...

C O P Y E

VAN DE

P R I V I L E G I E .

DE Staten van Holland ende Westvrieslad doen te weteen : alzo ons te kennen is gegeven by de Regenten van het Wees-en Oude Mannenhuis, der Stad Amsterdam, en in die qualiteiten te samen Eygenars, mitsgaders Regenten van den Schouwburg aldaar; dat zy Supplianten, eenige Jaaren hebben gejouffleert van 't Ootroy by ons den 27 May van den Jaare 1728. als meede van de pronlongatie van dien den 6 December 1742. aan de Supplianten verleent, waar by wy aan de Supplianten, goedgunstighlyk hadden geaccorderd en geotroyeert, om nog voor den tyd van vyftien agter een volgende Jaaren, de Werken, die ten dienste van het Toneel reets waren gedrukt; en van tyd tot tyd nog verder in het licht gebragt, en ten Toonele gevoert zoude mogen werden, alleen te mogen drukken, doen drukken, uitgeeven en verkopen, dat de Jaren, by de voorsz. prolongatie van 't gemelde Ootroy of Privilegie vervat op den 6 December van deezen Jaare 1757. stond te expireeren; en dewyl zy Supplianten ten meesten dienste van de Schouwburg, (waar van hunne respectieve Gods huizen onder andere meede moeten werden gefustenteert, de voornoemde Werken, zo van Treurspellen, Blyspellen, Klugten; als anders, die reets gedrukt, en ten Toneele gevoert zyn, of in het toekomende gedrukt, en ten Toneele gevoert zoude moogen werden, gaarne alleen, gelyk voorheenen, zouden blyven drukken doen drukken, uitgeeven en verkopen, ten einde dezelve Werken, door het nadrukken van anderen, haer luister, zoo in taal, als spelkonst, niet mogten komen te verliefen, en dewyl haer Supplianten, zulks na de expiratie van de voornoemde prolongatie van 't voorsz. Ootroy, niet gepermitteert was; zoo keerden de Supplianten haar tot Ons, reverenteijk verzoekende; dat Wy aan de Supplianten, in haar voorsz. qualiteyt, geliefden te verleenen prolongatie van het voorsz. Ootroy, om de voorsz. Werken, zoo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten, als anders, reets gemaakt, en ten Toneele gevoert, of als nog in het ligt te brengen, en ten Toneele te voeren, nog voor den tyd van Vyftien eerstkomende, en agter een volgende Jaaren, alleen te mogen drukken, en Verkoopen, of te doen drukken, en Verkopen, mer verbod aan alle andere op zekere hooge Poene by Ons daar tegens te Statueeren, daar van te verleenen Ootroy in forma; ZO is 't dat Wy, de Zaake ende 't voorsz. verzoek overgemerkt hebbende, ende genegen wezende, ter beede van de Supplianten, uit Onze regte weeten-

zenschap, Souveraine magt en autoriteit, dezelve Supplianten geconsenteert, geaccordeerd en geoctroyeert hebben, contenteeren, accorderen ende octroyeren, haar by deeze, dat zy, gedurende den tyd van nog Vyftien eerst achter een volgende Jaaren, de voorz. Werken, indiervoegen, als zulks by de Supplianten is verzogt, en hier vooren uitgedrukt staat, binnen den voorz. Onzen Landen alleen zullen mogen Drukken, doen Drukken, uitgeeven ende Verkopen, verbiedende daaromme alle en een iegelyken de voorz. Werken, in 't geheel ofte ten deele te Drukken, na te Drukken, te doen nadrukken, te Verhandelen, of te Verkoopen, ofte elders naergedrukt, binnen den zelve Onzen Landen te brengen, uit te geven of te Verhandelen en Verkoopen, op de Verbeurte van alle de nagedrukte, ingebragte, verhandelde of verkogte Exemplaren, ende een boete van drie duyzend guldens daar en boven, te verbeuren, te Appliceren een derde part voor den Officier, die de Calinge doen zal, een derde part voor den Armen der plaatsen daar het Casus voorvallen zal, ende het restteerende derde part voor de Supplianten, en dit telkens zo meenigmaal als dezelve zullen worden agterhaalt, alles in dien verstande, dat Wy de Supplianten met dezen Onzen Octroye alleen wilstende gratificeren tot verhoedinge van hunne schade door het nadrukken van de voorz. Werken, daar door in genigen deele verstaen den innehouden van dien te autoriseren, ofte, te Advoueren, en veel min, dezelve onder onze protectie en bescherminge, eenig meerder Credit, aansien, of reputatie te geeven, nemaar de Supplianten in cas daarinne iets onbehoorlyks zoude influeren, alle het zelve tot hunnen laste zullen gehouden wezen te verantwoorden, tot dien einde wel expresselyk begeerende, dat byaldien zy dezen onzen Octroye voor dezelve Werken zullen willen stellen, daar van geene geabbrevieerde of gecontraheerde mentie zullen mogen maken, nemaar gehouden wezen, het zelve Octroy in 't geheel, en zonder eenige ommiffie, daar voor te drukken, of te doen drukken, en dat zy gehouden zullen zyn, een Exemplaar van de voorz. Werken, op Groot Papier, gebonden en wel geconditioneert, te brengen in de Bibliotheek van onze Universiteyt te Leyden, binnen den tyd van zes weeken, na dat zy Supplianten dezelve Werken zullen hebben beginnen uit te geeven, op een boete van zes hondert gulden, na expiratie der voorz. zes Weeken, by de Supplianten te verbeuren ten behoeve van de Nederduitsche Armen van de plaats alwaar de Supplianten woenen, en voorts op poene van niet 'er daad versteeken te zyn van het effect van deezen Octroye, dat ook de Supplianten, schoon by het ingaan van dit Octroy een Exemplaar geleverd hebbende aan de voorz. Onse Bibliotheek, by zoo verre zy gedurende den tyd van dit Octroy dezelve Werken zouden willen herdrukken met eenige Observatien, Noten, Vermeerderingen, Veranderingen, Correctien, of anders, hoe genaamt, of ook in een ander formaat, gehouden zullen zyn wederom een ander Exemplaar van dezelve Werken, geconditioneert als voren, te brengen in de voorz. Bibliotheek, binnen denzelve tyd, en op de boeten

en

en pœnaliteit, als vooren. En ten einde de Supplianten deeze onzen Conſente Oſtroy ende mogen genieten als naar behooren, laſten wy allen en een iegelyken, dien het aangaan mag, dat zy de Supplianten van den inhoud van dezen doen, laaten en gedogen, ruſtelyk, vredelyk en volkomentlyk genieten en gebruiken, ceſſeerende alle belet ter contrarie. Gedaan in den Hage, onder onzen Grooten Zegele, hier aan doen hangen op den agtſten November, in 't Jaar onzes Heeren en Zaligmakers duizend zeventhonderd zeven-en-vyftig.

P. STYN.

Ter Ordonnantie van de Staaten

C. BOEY.

Lager ſtand,

Aan de Supplianten zyn, nevens dit Oſtroy, ter hand geſteft by Extract Authenticq, haar Ed. Gr. Mog. Reſolutionen van den 28 Juny. 1715, en 30 April 1728. ten einde om zig daar na te reguleeren.

De Regenten van het Wees- en Oude Mannenhuis hebben, in hunne voorsz. qualiteit, het recht van deze Privilegie, alleen voor den tegenwoordigen Druk, van DE MINNAAR POEET EN KNECHT; *Blyſpel*, vergunt aan IZAAK DUBIM.

In Amſterdam, den 7. Auguſtus, 1760.

PER-

PERSONAGIËN.

ERASTUS, *Neef van Goudvliet, onder den naam van Karel.*

DE HEER VAN GOUDVLIET, *Oom van Erastus, Minnaar van Lucinde.*

LUCINDE, *een Weduwe.*

JAN, *Knecht van Erastus.*

LIZETTE, *Kamenier van Lucinde.*

Het Spel speelt in het Huis van Lucinde.

D E

MINNAAR POËET EN KNECHT;

B L Y S P E L.

E E R S T E T O O N E E L.

ERASTUS, *in Knechts Gewaad.*

ERASTUS.

O Hemel! wat heb ik gedaan! hoe zal ik het, om
 my uit deze moeijelykheden te redden, verder maken?
 Ik heb dit gewaad aangenomen om door dat middel in
 dienst van de bekoorelyke Lucinde te geraken,
 En dat, zonder eenig ander uitzigt, dan om het geluk te
 hebben van haar te zien,
 Met haar te spreken, en by alle gelegentheden myn
 dienst aan te kunnen biên.
 O Ongehoorde dwaasheid! by dewelke ik nu nog een
 tweede (die myn vertrek uit dit huis na zich zal slepen)
 sta te bedryven.

T W E E D E T O O N E E L.

ERASTUS, JAN.

ERASTUS.

Och! Jan.

JAN.

Och! Mynheer.

A

ERAS-

2 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

ERASTUS.

Ik ben verloren.

JAN.

Ik kwam u zulks bekend maken.

ERASTUS.

Ik vrees dat wy hier niet langer zullen kunnen blyven.

JAN.

Gy moet een besluit neemen, en dat ten eersten.

ERASTUS.

Deze morgen heb ik, uw kwaade raad volgende....

JAN.

Deze morgen heb ik, gaande naar uw Boekdrukker, hier by.....

ERASTUS.

In de Kamer van Lucinde laten leggen.....

JAN.

Met de grootste moeite des waerelds ontdekt.....

ERASTUS,

JAN,

ERASTUS,

JAN,

te zamen } Wie?....
te zamen } Wat?....

Myn Vaerzen.

Uw' Oom.

ERASTUS.

Hoe! myn Oom, zegt gy?

JAN.

Ja, Mynheer, uw Oom is in Amsteldam.

ERASTUS.

Hebt gy hem dan gezien?

JAN.

Neen; en, daarenboven,
Zoude ik hem evenwel niet hebben gekent, want het
is nu al omtrent by de dertig jaren, zoude ik geloven,
Dat hy buiten 's lands is geweest.

ERASTUS.

Hoe weet gy dan dat hy hier is in de Stad?

JAN.

JAN.

Ik zal het u zeggen, ik ontmoette op straat een van myn gewezene Confraters, die uit de Indiën kwam, ik vroeg hem of hy iets van uw' Oom vernomen had? Doch dewyl de sterke regen ons hinderde hier van te spreken, en ik echter gaarne iets van deze zaak wilde weeten, Bragt ik hem hier by in de Herberg.

ERASTUS.

Wel nu? voleind.

JAN.

Na dat wy waren gezeeten, Eische ik een potje van de allerbeste roode Wyn, Wy openden de fles, namen de glazen, en dronken vervolgens; gy kunt wel denken dat zoo een eerste ontmoeting zeer teder moet zyn; Hy verhaalde my by deze gelegentheid zyne lotgevallen; ô! wat is de Zee niet gevaarlyk om uit dat gewest te komen; Wat heeft hy een vreeselyk Onweêr moeten uitstaan! telkens scheenen de golven zyn Schip te zullen overfroomen; Waar het regt geweest is kan ik niet wel zeggen: doch ik hoorde dat hy maakte gewag Van acht-en-twintig graden breette, en van een-en-twintig Roeden lengte, althans hy was zeer blyde toen hy voor Texel ten anker lag.

ERASTUS.

Jan, gy maakt my onverduldig, wil doch het overige van dit lastig verhaal spaaren.

JAN.

Welân, deze Knecht is hier gekomen met een ryk Heer, zynde afkomstig uit 's Gravenhage, (dat ook uw' en uw's Ooms geboorteplaats is) oud in de zestig jaren: Alle deze omstandigheden, dunkt my, komen zo wel met elkander overeen, dat ik daar uit billyk dit besluit maken moet,
Dat deze Heer uw Oom zelve is.

A 2

ERAS.

4 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

ERASTUS.

Een schoon besluit, inderdaad; maar heeft hy u zyn naam niet gemeld?

JAN.

Ja, en dat is ook het eenigste articul dat my twyffelen doet:

Want deze word geen Lizimon genaamd.

ERASTUS.

Wat drommel verteld gy my dan niet al, zo hy geen Lizimon genoemd word, kan hy immers myn Oom niet wezen?

JAN.

Een schoon gevolg! gy die uw meeste tyd besteed met het maken van Romans, weet gy niet, of hebt gy nooit gelezen,

Dat men wel eens meer van naam verandert als men buiten 's lands reist, ja zelfs de Tytels aanneemt van Baron, Graaf, of Marquis?

ERASTUS.

Maar, hoe word hy dan genaamd?

JAN.

O! Mynheer, het is een schoone Naam, hy eindigt zo wat op een Goudmyn, of op een vlies.....
Ei help my doch wat.

ERASTUS.

Mogelyk meent gy de Heer van Goudvliet.

JAN.

Voorzeker, het is de Man zelfs, gy hebt het net geraden.

ERASTUS.

Ik ken hem Jan, hy komt dik wils hier; wat meer is, ik geloof dat hy op de Weduwe verlief is.

JAN.

De drommel, Mynheer, weet gy wel dat een Minnaar met schatten overladen, Meer is te vreezen als een Oom.

ERAS-

ERASTUS.

Ja, maar Mevrouw heeft gelds genoeg,
 en binnen korten tyd eerst Weduwe geworden zyn-
 de, van een oud, knorrig en jaloers man,
 Geniet zy te veel vermaak, om zich voor de tweede-
 maal, tegens haar zin, in het huwelyk te begeven;
 Neen, ik denk niet dat zulk een dwaasheid in haar
 opkomen kan;
 Doch wat baat my dit alles, dewyl ik door het opvol-
 gen van uw kwaade raad verlooren ben, dit maakt
 my radeloos, en ik weet niet wat te beginnen.

JAN.

Dat is onbegrypelyk, ik geef doorgaans noch al goede
 raad, en ik was echter op die tyd niet dronken, maar
 wel volkomen by myn zinnen:
 Doch melt my de reden hier van.

ERASTUS.

Och! Jan, ik heb de
 Vaerzen in de kamer van Lucinde laten leggen, de-
 welke ik op dat bekoorlyk schepfel had gemaakt.
 Zy heeft ze gevonden, en wil weeten van wien die
 zyn; zy beeld zich vast in, dat Lizette, of ik, zyn
 omgekogt; zy ondervroeg ons beide zo scherp dat
 ik ben confuus geraakt;
 Ik wierd dan eens bleek, dan weder rood, ja ver-
 anderde hondertmaal van gelaat, eindelyk ik denk
 vast dat Lizette
 En ik zullen worden weggejaagt, en dat 'er geen midde-
 len zyn, waar door men dat onheil belette.

JAN.

Zoo veel te beter, dewyl het my voorkomt dat het
 zeer noodzaaklyk is dat gy de naam van Karel ver-
 laat,
 En die van Erastes weder aanneemt, om dus uw liefde
 aan Mevrouw Lucinde te kunnen voorstellen, in
 een gevoegelyker staat.
 En die meer overeenkomt met uw geboorte.

A 3

ERAS-

ERASTUS.

Och! Jan, zy zoude my wel ras herkennen, en kunt gy gelooven dat zy my deze rockeloosheid ooit zoude willen vergeeven.

JAN.

Wel ik moet u beklagen dat gy noch zo onnozel zyt, geloof vry, ik heb van myn leven Geen vrouw gezien, die in haar hart kwaad was over zotigheden die een Minnaar, om haar te behagen, bedreef. Ga maar eens in de saletten, daar zult gy hooren, dat de zulke eerst recht haar waereld veritaan, zo waar als ik leef. . . .

Maar, apropos, heeft die laatste Roman, die gy geschreven hebt, aan uw meesters wat genoegten kunnen geeven?

Ik meen die, waar in gy op een geestige en çierlyke wyze haare levensgevallen, en onze avonturen hebt beschreven.

ERASTUS.

Zy leest myne Werken zonder te weten dat ik 'er de Auteur van ben, zy pryst dezelve, en, daar by, Schynt het, dat zy 'er vermaak in heeft, dit is in der daad een der allerheuglykste zaaken voor my.

Ja, ik verbeel my hier door de gelukkigste aller stervelingen te zyn, en zal my nooit dezen arbeid beklagen.

Nu ik in staat ben haar zulke zaaken te beschikken, die ik met vreugde zie dat haar' geest kunnen behaagen,

De zugt die ik heb om aan zo een beminlyk voorwerp van eenig nut te kunnen zyn,

En in het eind, de tedere liefde welke ik haar toedraag, maken my, (schoon in dezen verachtelyken schyn)

Volkomen vergenoegt, ja deeze drift bezielde my sterker als Apollo.

JAN.

Dat geloof ik waarachtig wel, ik weet het

het by eigen ondervinding , ik heb ook sedert eenige daagen

Een begin gemaakt met myn leeven te beschryven : dit werk , ben ik verzekert , dat u zeer wel zal behagen :

Het is gelardeert met byzondere gevallen , geestige potfen , merkwaardige omftandigheden , doch boven dien ,

Met een zedekunde , naar de allernieuwfte fmaak , en zoo krachtig , dat..... Nou ik zeg niet meer , gy zult het zelfs zien ;

Maar , apropo , hebt gy Lizette al tot uw vertrouwde gemaakt ? gy moet haar zien in uwe belangens te trekken.

Want anders , zoo zy eens kwam te verftaan.....

ERASTUS.

Och ! Jan , ik durf my noch niet ontdekken ,

Het is nu reeds twee dagen dat ik haar hier over heb getragt te fpreken , doch word telkens belet , ik zie haar aan ,

Ik zucht..... , en meer kan ik niet uitbrengen , helaas ! zo zy eens aan de bekoorlyke Lucinde deed verftaan....

JAN.

Vrees daar niet voor , mynheer , laat my daar voor zorgen , en wil in het minfte niet fchromen ,

Zeg haar dat ik voor u ben , zy mint my , en dat is alleen genoeg om niet tegen u te zyn ; daar is zy zelfs , blyf hier , ik zal voort weer by u komen :

Ik ga maar eens heen en weér na de Drukker ; „ nu denk „ op het geen ik gezegt heb . Vaar wel kameraat.

DERDE TONEEL.

ERASTUS, LIZETTE, JAN.

JAN.

Dag myn Snykerbakkesje , ik wenschte wel dat het my wiert vergunt om u in dezen ftaat ,

A 4

Slechts

8 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;
Slechts een oogenblik over de liefde, die my nacht en
dag kwelt, te mogen onderhouden.
Doch een zaak van het allergrootst belang belet my
zulks, gy moogt egter vryelyk vertrouwen,
Dat, schoon myn lichaam van u gaat, myn hart hier
blyft; ja, dat ik u tot den dood toe zal blyven getrouw.
Adieu voogdesse van myn ziel, ik kan u zo kwalyk
verlaten: vaarwel myn aanstaande vrouw.

VIERDE TOONEEL.

ERASTUS, LIZETTE.

V LIZETTE.

aarwel Zotskap.

- „ Ik ben bly dat hy gaat, want zyn
„ byzyn begint my hoe langs hoe meer te mishagen;
„ Ja, wat meer is, ik gevoel dat ik hem niet meêr kan
„ beminnen, sedert dien tyd dat myne oogen voor
„ de eerstemaal Karel zagen,
„ Deze is veel welleevender, en heeft zo iets, waar
„ van ik niet wel reden geeven kan.
„ Doch na ik gemerkt heb is hy ook niet onverschillig
„ omtrent my, laat ons zien, mogelyk spreekt hy
„ 'er van.

ERASTUS.

Hoe, Lizette, gy schynt wel in uw zelve te praaten.

LIZETTE.

Zo is het ook Karel, ik was daar diep in gedachten,
over zaaken
Waar in gy ook eenig deel hebt.

ERASTUS.

Dat zal dan zekerlyk
over de Vaerzen zyn, die zo veel gerugts in ons
huis komen te maken.

LIZETTE.

Gy raad dit niet volkomen; ondertusfchen doet gy zeer kwalyk, dat gy u tot zulke dingen laat gebruiken, hoewel, tusfchen ons gezegt, Ik vond het verwyf van Mevrouw al wat fcherp.

ERASTUS.

Ik ben u verpligt, dat gy zoo veel goedheid voor my hebt, maar waarlyk, kende gy my te recht, Gy zoud my geenfins verdenken dat ik zodanig een commiffie had op my genomen, Want, genoeg te doen hebbende met myn eigen zaken, bemoei ik my weinig met de zulken die van andere koomen.

LIZETTE.

Zoo veel te flimmer, alzodit de mode is, in den tegenwoordigen tyd, Doch gy hebt noch hoop, dat die middelen, dewelke gy voor uw zelve in het werk fteft, met zoo veel moeite en vlyd, U ook zullen bekwaam maken, van naderhand anderen, in diergelyke omftandigheden, uw hulp niet te ontzeggen, Evenwel komt het my voor, dat gy u voor de eerfte maal al wel hebt verklaart.

ERASTUS.

Hoe! ik heb my voor de eerfte maal al wel verklaart? ik verzoek my dit wat nader uit te leggen.

LIZETTE.

Welaan, de zaak is zeer natuurlyk, ik wil zeggen dat gy zoekt te behagen, en dat gy daar in, tot hier toe, noch al redelyk wel ftaagt.

ERASTUS.

„ Zoude zy ook gemerkt hebben dat haar meefires my „ eenige genegenheid en liefde toedraagt?

10 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

Het geen gy daar gelieft te zeggen, is waarlyk zeer aangenaam voor my, maar zoo ik mag vraagen, Waar uit verbeeld gy u dat ik verlieft ben?

LIZETTE.

Uit verscheidene oorzaken: uit de drift die gy hebt om te behagen; Uit uw gezicht, houding, ja zelfs uit de zuchten, die gy gestadig loost; dit alles overtuigt my volkomen dat gy bemind.

Ik denk niet dat ik my hier in vergist heb.

ERASTUS.

„Zy heeft dit in waarheid zeer wel opgemerkt.” Wel nu, myn kind, By aldien ik u eens myn Vertrouwde maakte, van iets dat my op het hart legt, zoud gy wel willen beloven, Om my niet ongunstig te zyn.

LIZETTE.

„Goed, nu staan wy tot de zaak zelve te komen, en, daar en boven,
„Een liefdens verklaring te hooren in de uiterste order, maar..., neen...., gy weet Dat men aan zulke menschen als ik, die altoos dat geene, dat hun vertrouwt word, zorgvuldig houden secreet, Vryelyk zyn hartsgeheim kan verklaren; doch mag ik, zonder al te nieuwsgierig te zyn, wel vragen wien het zal gelden.

ERASTUS.

Tot nu toe heb ik my daar in bedwongen, ja myn liefde, ondanks derzelve groot vermogen, heeft zich noch nooit durven melden.

LIZETTE.

„De vrees houd hem waarlyk noch de mond gesloten.” Ik moet zeggen dat gy uw zelfs groot ongelyk doet,

En dat gy, dus voortgaande, zeer weinig voordeel
van

van uw min hebt te wachten, geloof my, de beschroomtheid in diergelyke zaken is nooit goet,
En voegt althans niet aan uwe jaaren, voor al, als men te doen heeft met lieden

Die nimmer gewoon zyn zich zelve het eerste tot diergelyke zaken aan te bieden.

Spreek evenwel maar, en zyt verzekert, dat men u, zonder zich in het minste te verstooren, aanhooren zal.

O! de vrouwen hebben nu meer verstand, als in de oudetyden, men houdt tegenwoordig die geene voor mal,

Die kwaad worden, wanneer een Minnaar haar zyn liefde voorsteld; maar in tegendeel is de erkenenis op dit articul een der hoofddeugden,

Van dat beminnyk geslacht.

ERASTUS.

Ach! bedriegt gy my niet,

Lizette, hebt gy, in dat bekoorlyk voorwerp van al myn vreugden,

Iets goeds voor my bespeurd? spreek toch, wat zoude ik u hier voor niet zyn verplicht.

LIZETTE.

„Hy begint courazie te krygen, laat ons voortgaan.”

Gy denkt mogelyk dat ik dit alles heb verdigt,

Of, dat ik tracht de gek te scheeren, met een zaak die in der daad zeer ernstig is, ik bid laat toch deze gedachten vaaren.

Het geen ik gezegt hebbe, zal ik bewyzen, en dierhalven moet ik u rond uit verklaren,

Dat men my reeds overlang, aangaande de drijf die u beheerchst, heeft onderregt:

Vrees echter niet, gy zult uw Medeminnaar, voor uwe ooggen, kwalyk zien behandelen. Vertrouw op't geen ik u heb gezegt.

Na zulk een groot voordeel kunt gy immers geensins meer twyffelen of gy zult een volkome overwinning behaalen.

ERAS-

ERASTUS.

„ Zou haar meestres ook aan de heer van Goudvliet
 „ zyn afscheid gegeven hebben, mogt my dit geluk
 „ eens bestraalen,

„ Wat zoude ik verblyd zyn, want zyn komst in
 „ dit huis verstrekt my tot een groote hinderpaal.

Ach! Lizette, wat zegt gy my daar, zoude ik wezent-
 lyk durven hoopen op zoo een luisterryke zegenpraal.

LIZETTE.

Op zoo een luisterryke zegenpraal! wel men zou 'er
 de Galg om geesfelen, ik moet u waarlyk beklagen:
 Doch de Minnaars, en Gasconjers, scheppen gemeen-
 lyk zeer groot behagen

In verheevene spreekwyzen, nu ik vergeef het u, de
 liefde werkt wel eens meer zulke malligheden uit.

ERASTUS.

Het is zo als gy zegt:
 Maar gelooft gy in ernst, dat Mevrouw Lucinde zich
 niet zoude verstooren over een drift, die.....

LIZETTE.

Wat reden zoude
 zy daar toe hebben, uwe inzigten zyn immers oprecht.

ERASTUS.

Dat kan ik u op myn eer verzekeren; daar en boven
 ben ik uit een geslacht geboren,.....

LIZETTE.

O, ik ontsla u van de moeite om my uwe adeldom
 te bewyzen, zulks is maar tyd verloren:

Onze Meesteres zal zeekerlyk uw liefde goet keuren,
 ja u zelfs pryzen, doch, boven dien,

Ik neem eens, zy had 'er al iets tegen, wat zwaarigheid?
 wy kunnen 't buiten haar wel stellen.

ERASTUS.

Kan het geschiên.
 Hoe, zouden wy het buiten haar kunnen stellen?

LIZETTE.

Verwondert u zulks? ey hebt doch betere gedachten Van u zelve, daar is waarlyk geen Fortuin zo groot, dat ik, om u dienst te doen, niet zoude verächtten, Mits, dat gy het u waardig maakt; doch dit moet door den tyd koomen, gy ziet de prys, Tracht dezelve te verdienen.

ERASTUS.

„ Zy heeft daar een goede draai
„ aan haar zeggen gegeven, laat ons op deze wys
„ Ook veranderen van taal.” Ik zoude verwondert zyn,
byaldien Mevrouw.....

LIZETTE.

Zwyg, daar hoor ik iemand komen,
„ Ik wenschte dat die geene die ons thans dwingt dit ge-
„ sprek af te breken, van de drommel mogt droomen.
„ Wat zyn 'er heerlyke voorbereidselen gemaakt die
„ ons tot de zaak zelve zouden hebben gebracht.
„ Maar, het schynt de heer van Goudvliet te zyn.

V Y F D E T O O N E E L.

ERASTUS, DE HEER VAN GOUDVLIET,
LIZETTE.

HR. VAN GOUDV.

Goeden dag,
schoone jonge Dochter, hebt gy al eens om het be-
loofde gedacht?

Hoe vaart uw Meesteres? Komt het u voor dat myn
persoon haar wat kan behaagen?

In kwaliteit als Kamenier behoorde gy, omtrent die
zaken, wat directie te hebben: daarom kan ik nie-
mant beter als u hier over vraagen.

LIZETTE.

Alles zal wel gaan, maak vry staat op het geen ik u zeg.

HR.

HR. VAN GOUDV.

- Maar hoor eens, Lizette: „ Zeg my doch,
 „ Wat doet die knecht hier? zyn gelaat behaagt my
 „ niet, gisteren weigerde hy my noch
 „ Een prezent, dat ik hem wilde geeven; het is een
 „ lompert, ja een bloed.

LIZETTE.

„ Heden!

- „ Hoe kunt gy dat zeggen, mynheer? het is waarlyk
 „ wel een goede Jongen; maar het is noch niet
 „ heel lang geleden
 „ Dat hy gediend heeft, en uit dien hoofde, ook noch
 „ niet volkome volleert in het wetboek der dienst-
 „ boodens, waar van de eerste regul is, weest nooit
 „ beschroomt in het aanneemen van geld.
 „ Doch zyt voor het overige verzekert dat hy u in zyn
 „ hart bemint, ja u oneindig waardeert.

HR. VAN GOUDV.

Ja, zegt gy dat:
 (*tegens Erastus*) is dat zo als Lizette my meld?

ERASTUS.

Indien gy maar eenigzints hier aan twyffelde, mynheer,
 zoud gy my waarlyk verongelyken.

HR. VAN GOUDV.

- „ Hy is noch al zoo kwaad niet als ik dagt.” Ga
 zo voort, ik zal u ook myn gunst doen blyken.
 Wel nu, Lizette, gy weet ik bemin de Weduw', en
 myne jaaren laten geenzints toe
 Lang ongetrouwt te blyven, zoude ik my aan haar
 durven verklaren? want ik ben dit loopen al moe.
 Het is nu reeds, laat zien, viermaal, dat ik uw' Mees-
 tres gesproken heb, en noch heb ik haar niet over
 myne liefde onderhouden,
 Schoon ik, de eerstemaal dat ik haar zag, reeds smoor-
 lyk ben verliefst geworden, dit moogt gy vertrou-
 wen.

Oor-

Oordeel nu zelfs, of myne verwonderenswaardige ingetogenheid niet wel iets meriteert.

Zorg daarom ook dat zy my binnen korte tyd verblyd maakt, ja dat zy al myn verzoeken accordeert.

LIZETTE.

Verklaar u maar, mynheer, dat is genoeg, ik zal haar op dit oogenblik uwe deugdengaan voor oogen stellen:

O! Daar zyn duizend Minnaars, die meer vorderen, door hulp van een Kamenier, als door al de mooie praatjes die zy zelfs aan hunne maitresfen vertellen.

ERASTUS.

„ Lizette is byzonder gedienstig!

HR. VAN GOUDV.

Ik zal dan, zonder de minste schroom, haar mogen aanbieden myn hart, en hand, En tevens een fortuin waar door zy gelyk word aan de rykste van het land.

LIZETTE.

Met recht mag men zeggen, dat zulke menschen geen schatten meriteeren,

Dewelke door gierigheid verhindert worden haar gebruik daar van te maken; doch ik wil wel zweeren,

Dat de Heer van Goudvliet in tegendeel zeer mild van aart is.

HR. VAN GOUDV.

't Is waar, het is my een vreugt als ik iets van myne schatten aan een ander meede deel,

En, om u zulks te toonen, Lizette, ziet daar een Ring die ik u present geef.

LIZETTE.

Hoe! een juweel:

Ik bid, verschoon my, mynheer....

HR. VAN GOUDV.

Kom, kom, neemtse maar aan, het is immers een bagatel, waar toe dienen die malligheden.

LI-

LIZETTE.

Gy spot met my, mynheer, het minste present dat gy doet is waarlyk onwaardeerbaar; doch ik zal my laten overreden,

En het zelve met minder schroom aanneemen, dewyl ik u hier reeds als myn meester beschouw.

Z E S D E T O O N E E L.

LUCINDE, ERASTUS, HEER VAN GOUDVLIET,
LIZETTE.

LUCINDE.

„ In waarheid dit maakt my ongerust, zie daar ver-
„ scheidene Galanterien van die natuur, dewelke ik
„ vertrouw.

„ Dat alle aan my geadresseert zyn, en zonder dat
„ ik tot heden kan uitvinden van wien dezelve zyn
„ gekomen.

HR. VAN GOUDV.

Ha, Mevrouw, zyt gy daar, ik verzoek wel excuus, dat ik uw komst niet eerder had vernomen.

Nu zie ik wel dat de liefde geen voorzeggens kracht heeft.

ERASTUS.

„ Myn hart voorspelde my zulks nochtans zeer klaar.

LUCINDE.

Hoe! mynheer, zyt gy dan Galant?

HR. VAN GOUDV.

Ja Mevrouw, ik ben zelfs meer als dat, zie ik ben opregt, en spreek maar Zoo als ik het meen, ik kom van een plaats daar men gewoon is onbeschroomt zyn gedagten te kennen te geven:

Ha, als ik noch om dat land denk moet ik my verheugen, wat is het leven

En de houding der Wilden in dat gewest niet onbedwongen; wat zyn zy niet oprecht!

Voor-

Voornamentlyk in het stuk van Vryery, men ziet, men bemind, en men maakt geen zwaarigheid dat men zulks openhartig zegt.

Eindelyk, als het wat bykomt, dan trouwt men, deze gewoonte kan my waarlyk zeer behagen.

Ja, ik wenschte wel dat het hier in Amsteldam ook zoo de mode was, want dan zoude ik u zonder veel complimenten vragen,

Of gy zin had om my te trouwen.

ERASTUS.

„ Voorwaar een charmante manier

„ Om zich te declareeren.

LIZETTE.

„ Waarom ben ik ook niet

„ in Canada!

LUCINDE.

Wat is 'er niet een onderscheid tusfchen het land daar gy van spreekt en het onze, de mond is hier zelden of nooit de verklaarder van het hart; zeer ras is men gereed kwaad te denken van zyn Evennaasten, Maar, uit welleeventheid, politie of intrest, vind men zich verpligt deze gevoelens te verbergen, en dit laatste heeft, tot gemak van ons leven, een brabbeltaal in de waereld gebragt,

Die men gewoon is Galanterie of Politesfe te noemen, en dat men weet met fatfoendelyke lieden om te gaan; ja men tragt,

Onder dit voorwendfel, malkanderen nog hondert aangename zaken wys te maken, doch dit alles is zonder consequentie,

Het is hier zo de mode, want, byaldien gy dwaas genoeg waart om hier op eenige attentie

Te geven, zoude men, met zeer veel reden, kunnen denken, dat gy uw waereld niet verstond.

HR. VAN GOUDV.

Wel de spraak is evenwel gegeven om daar door te verklaren wat men denkt, en op deze grond

18 DE MINNAAR POËET EN KNECHT ;

Zal ik u maar vry myn meening verklaaren: een zeker gelukkig voorval heeft my kennis met u doen maken, Namentlyk, die Brief, dewelke my uw Oom de Gouverneur, onder verscheide andere zaaken, Voor u had medegegeven; gy hebt my de vryheid vergunt, om van tyd tot tyd myn pligt by u te komen afleggen, waarop ik dagt

Niets beter te kunnen doen als my nader aan u te verbinden, zynde dit het eenigste vermaak daar ik na tragt. En, om u hiertoe te beweegen, bied ik u met myn hand aan vyftig duizend guldens aan Renten, alle jaren: Zie, byaldien ik wat jonger was, geloof ik u zo ongeintresseert te zyn, dat ik dit aanbod wel zou kunnen spaaren,

Maar het is billyk, nu myn eerste Jeugd voorby is, dat gy ten minste een reden hebt waarom gy met my trouwt, En uit dien hoofde presenteer ik ze u.

LIZETTE.

Slaa dit aanbod eens af als gy kunt: wel vreeselyk wat al goudt!

LUCINDE.

Byaldien uwe voorstellingen oprecht zyn, Myn Heer, zo zyn ze, in waarheid, niet minder briljant; maar ingevalle ik u eens kwam ontrouw te wezen?

HR. VAN GOUDV.

Ha, ha, volgt gy dan ook al de mode van dit land maar neen, ik ken u te wel om daar voor in 't minste te vreczen.

LUCINDE.

't Is waar; doch om dat ik zoo oprecht ben, raade ik u ook dat gy met deze zaak zo lang wacht, Tot gy my nog beter zult kennen, want de eerstemaal ben ik gehuwt geweest uit kracht Van het vaderlyk bevel, en nu wilt gy dat ik my voor de tweedemaal in den Echt zal verbinden, Alleen uit Intrest: waarlyk, twee beweegredenen die wei-

weinig goeds van zulk een Huwelyk voorfpellen, en ik wilde gaarne wel iets meerder ondervinden,
Dan flegts een bloote erkentenis, byzonder voor een Man,
die zich als een oorzaak van myn geluk aanbied.

HR. VAN GOUDV.

Gy wilt hier dan mede te kennen geven, dat gy nog geen sterke genegentheid voor my hebt.

LUCINDE.

Neen, in waarheid niet.

HR. VAN GOUDV.

Ik geloof het wel, de tyd is hiertoe ook nog wat kort geweest; maar mag ik wel vragen,
Of gy ook eenige afkeer voor my gevoeld?

LUCINDE.

Verre daar

van daan.

HR. VAN GOUDV.

Wel dan heb ik ook geen reden om my daar over te beklagen.

Waarlyk, een Minnaar moet zich al gelukkig rekenen, als hy maar van zyn Meestres niet word gehaat.

LIZETTE.

„Mevrouw, denk toch welk een schat....

HR. VAN GOUDV.

Doch ik zal u geen tyd geven om onverschillig te zyn, maar my, van dit oogenblik af, stellen in een staat,
Om u zoo te diverteeren, dat 'er geen uur zal verby gaan zonder eenige nieuwe vermaaklykheden.

LUCINDE.

Gy hebt waarlyk een allerliefst humeur.

HR. VAN GOUDV.

En zoo gy hier

mede nog niet waart te vreden,
Kunt gy bovendien staat maken, dat ik nooit jaloers zal zyn, maar zelfs op dit artikel ten uiterste complaisant.

O! de Jalouzy vermindert gemeenlyk de liefde tus-
schen Man en Vrouw, daar de toegevendheid dezel-
ve houd in stant.

LUCINDE.

Weet gy wel, Myn Heer, dat gy zeer gevaarlyk zyt,
en dat een Man, beziel met zulke edele gedach-
ten,

Veel aangenamer in myn oog is, als al het vermaak
dat men van een jeugdige Echtgenoot zoude kunnen
verwachten.

HR. VAN GOUDV.

Dat is dan te zeggen, Mevrouw, dat gy myne aanbie-
bieding aanvaard.

LUCINDE.

Tot nog toe niet, ik mistrouw de Poëeten, zy zyn alle
van een en den zelfden aart,

Dat is, groote liefhebbers om de zaaken te vergrooten,
en dewyl gy mede zulke heerlyke Vaerzen maakt, zou-
de ik zeer onvoorzichtig doen wanneer ik u ook in
alles vertrouwden.

HR. VAN GOUDV.

Hoe! Vaerzen, Mevrouw, wat wilt gy hier mede
zeggen?

LUCINDE.

Myn Heer, ik bid dat gy my niet voor de
gek wilt houden,
Verre dat ik my hier over zoude verstooren, staa ik u
zelfs volkomen toe,
Om my meer diergelyke te bezorgen, want ik vind ze
zeer geestig.

HR. VAN GOUDV.

Spreekt gy in ernst? hoe!

Ik zoude u Vaerzen gezonden hebben, ik! ei, gy spot
met my. Wel ik heb ze nooit kunnen maken.

LUCINDE.

Maar, Myn Heer, ik verklaar u immers dat zy my ge-
diver-

diverteert hebben , wil dan het verdere ontkennen
ftaken.

HR. VAN GOUDV.

„Wat drommel of zy toch meent met die Vaerzen!....
ik bid, Mevrouw,
Bezie my eens ter dege, daar is immers niets aan myn
gantfche lyf dat naar een Poëet gelykt.

LIZETTE.

Nou,

Beken het maar, Mynheer, ik weet immers dat gy
ze gemaakt hebt; maar gy had beter gedaan byaldien
gy by my waart gekomen,
Om dezelve te beftellen.

HR. VAN GOUDV.

Kyk, kyk, die praat ook al mee.

LIZETTE.

Mevrouw, ik verzeker u dat het Mynheer wel is;
nu, zeg maar ja, zonder fchromen.

HR. VAN GOUDV.

Neen, ik heb daartoe te veel Confcientie, ik kan u ver-
klaren, dat ik nooit iets anders als Wifselbrieven heb
gemaakt.

LUCINDE.

Zie daar, Mynheer, lees zelfs, mogelyk zult gy u dan kun-
nen te binnen brengen het geen gy nu zo fterk verzaakt.

HR. VAN GOUDV., leest.

*Ach! welk een smart is 't niet, zyn liefde te verbergen,
Voor 't Proefftuk der Natuur, zo vol aantreklyk-
beên.....*

Ik min Dafnis..... Het kan by me keel zeer wel
weezen,

Dat ik die Vaerzen heb gemaakt, want zy zyn duivels
fleegt.

ERASTUS.

Mynheer, de meeste Dichters hebben het gebrek
van haar eigen Werken niet goed te kunnen leezen,

22 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

Ik heb altoos zeer veel liefhebbery gehad in het reciteeren van Vaerzen, byaldien gy dult
Dat ik u de moeite mag afneemen....

HR. VAN GOUDV.

Och ja, heel wel,
Karel, gy doet my zelfs groot plaizier; daar, laat ons zien hoe gy het maken zult.

LUCINDE.

„ Hy houd zich maar zo.

LIZETTE.

„ Zonder twyffel, Mevrouw.

ERASTUS, leest.

*Ach! welk een smart is 't niet, zyn liefde te verbergen,
Voor 't Proeffstuk der Natuur, zo vol aantreklykbeên,
'k Min Dafnis, 'k zie haar steeds, en kan geen troost
verwerven,*

*Wyl zy de drift niet kent waar van ik word bestreên;
En, schoon die felle vlam my eindlyk zal doen smoooren,
't Is de Eerbied die myn tong in 't spreken wederstreeft;
ô Liefde! mogt ik eens die ed'le Ziel bekooren,
Wier beelt'nis in myn hart zyn waare rustplaats heeft.*

LUCINDE.

Waarlyk, Karel leest zeer wel.

HR. VAN GOUDV.

De Liefde.... de Eerbied.... wat zyn die uitdrukkingen teder.

LUCINDE.

Nu zult gy,

denk ik, niet meer wederleggen
Dat dezelve van u zyn.

HR. VAN GOUDV.

Wel, dewyl gy het abfolut zo verftaat, zal ik my hier in laten gezeggen,
„ (Schoon dat 'er geen waar woord aan is) maar, Mevrouw, gy begrypt wel, dat gy nu ook zyt verpligt wederom iets voor my te bestaan,

Na-

Nademaal ik niet alleen nacht en dag voor u zorg,
maar dat ik, bovendien, zelfs onmoogelyke dingen
heb gedaan.

LUCINDE, *lagcbende.*

Ik weet niet wat ik u hierop zal antwoorden, ik kan
waarlyk niet resolveeren

Om u alle hoop te beneemen; doch middelerwyl bid ik
u, dat gy my eerst nog wat van uwe Vaerzen wilt
verreeren:

Gy moogt my dezelve gerust in eigen handen overge-
ven, dan zyn ze het allerzekerste besteld.

HR. VAN GOUDV.

Laat my maar begaan, zie daar ik zweer u dat gy 'er
nooit gebrek aan zult hebben, mits dat Apollo my meld
Waar zyn Hengstebron gelegen is; nu, vaarwel Me-
vrouw, ik ga eens na myn Casfier om wat geld te
ontfangen.

Want ziet, men kan altoos geen Vaerzen maken; ik
zal evenwel voort wederkomen, neemt intusfchen,
bidde ik u, eenig belangen

In myn Profa, o dezelve is noch veel krachtiger als
myn Poëzy. *(Heen gaande.)*

„ Ha, ha, ik Poëet! ik dagt, hier komende, geenzins
„ dat ik my

„ Zoude zien gesteld op de Lyst van Apolloos Leer-
„ lingen; ik geloof waarachtig dat zy lust heeft met
„ my de gek te scheeren,

„ Wel ik moet 'er om lagchen. Ha, ha, ha!

Z E V E N D E T O O N E E L.

LUCINDE, LIZETTE, ERASTUS.

LUCINDE.

„ **H**y lykt zeer wel
„ in zyn schik te zyn, dit kan my waarlyk diverteeren.

24 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

„ Maar laat ons eens recht gaan onderzoeken, of hy Karel of Lizette op zyn hand heeft, en wie van beide deze Vaerzen op myn Toilet heeft gelegd:
„ Karel heeft dezelve geleezen, op een wyze die my „ doet denken dat hy het is”.

Wel nu, Lizette, spreek eens oprecht;

Wat dunkt u van den Heer van Goudvliet?

LIZETTE.

Dat hy u zo sterk bemind, Mevrouw, als gy waardig zyt bemind te weezen.

En dit wil zeggen, dat zyn liefde allervolmaakst is.

LUCINDE.

Waarlyk, ik vind uw zeggen uitgeleezen,
En weet niet, zoo de Man zelfs sprak, of hy het wel beter maken zou.

En gy, Karel, zyt gy ook van het gevoelen van Lizette? zeg.

ERASTUS.

Vraag my toch niet, Mevrouw,
Of men u oprecht bemind, daar alle, die u recht kennen, verrukt moeten staan over uwe bekoorlykheden.

LUCINDE.

„ Ik geloof dat deze twee malkanderen verstaan”. Ik ben over dit zeggen noch niet volkomen te vreden,
Spreek voor de vuist, hoe komt het u voor, want ik vertrouw dat gy beide in myn welvaard deel neemt,

LIZETTE.

Een iegelyk, die uw geluk recht ter harte gaat,
Zal u voorzeker raden dit Huwelyk aan te gaan, Mevrouw: want hy heeft zeer veel geld, en, inderdaad,
Dat is al een articul. . . .

LUCINDE.

’t Is waar, maar met dat al zoude hy gierig kunnen zyn.

LI.

LIZETTE.

Ik denk niet dat gy daar voor
 behoeft te schroomen, (De Ring beziende.)
 Hy heeft hier van andere blyken gegeven.

LUCINDE.

Ik ben waar-
 lyk verblyd over het gene gy my zegt, want ik had
 vernomen.

Maar wat zie ik! zeg my, Lizette, hoe komt gy aan de-
 ze Ring?

Naar my voorstaat heb ik die wel gezien aan de hand van
 den Heer van Goudylict.

LIZETTE.

Hé, Mevrouw, dat is toch al zonderling!
 Het moet wezen dat ik ze buiten myn weten van hem
 heb gekregen.

LUCINDE.

Zie daar een gelukkige distraxi!

LIZETTE.

Maar zyt gerust, Me-
 vrouw, ik zal hem die voort wedergeven; want ik
 ben 'er over verlegen;

Ik zal hem zeggen, dat dit geenzins betaamt.

LUCINDE.

„Nu kan ik niet

„meer twyffelen”.

Tegens Erastus.

En wat heeft hy u, om in zyne
 belangens te treden, verëert?

ERASTUS.

Mevrouw ik ben geenzins onderhevig aan zulk een
 distraxi: 't is waar, hy heeft my ook een geschenk
 geprefenteert,

Maar hebbe het geweigert, dewyl ik dacht dat dit ons
 beide tot zeer weinig Eer konde verstreken.

Een oprechte genegenheid behoorde hem by u behaaglyk

26 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

te maken, al het andere kan geen wezendlyk genoegen verwekken.

LIZETTE.

Dat is eerst een Raifonnement!

LUCINDE.

Laat hem spreken, Lizette.

ERASTUS.

Dewyl Mevrouw my toestaat

Over deze zaak myne gedachten te zeggen, wil ik gaarne bekennen, dat ik zoude verwondert zyn in den hoogsten graad,

Byaldien Mevrouw, na eens zulk een ongelukkig huwelyk ondervonden te hebben, zich voor de tweedemaal in den Echt liet verbinden

Aan een oud Man, die niets anders medebrengt dan schatten, waarin ik weet dat haar ed'le ziel geen vergenoeging kan vinden.

LIZETTE.

Wel heden! een oud Man; is een man van zestig jaren by u al oud? En ik wil wedden dat hy noch niet eens zestig is;

Gy deed veel beter dat gy zweeg.

LUCINDE.

Ik bid u geef die raad

aan u-zelve, Lizette.

ERASTUS.

Ik heb de eer om Mevrouw te mogen dienen, en gewis

De Hemel weet dat ik het uit geen baatzucht doe, maar dat in tegendeel myne yver uit een veel zuiverder en edeler beginfel is voortgesprooten,

Derhalven zoude ik veel liever al 's waerelds goed willen verliezen, dan Mevrouw een raad te geven, waarin allerlei rampen leggen opgeslooten.

LUCINDE.

Ik ben hier van wel overtuigt, Karel „hy heeft „ inderdaad zeer brave sentimenten”.

LI.

LIZETTE.

Wel myn onnozele bloed!

Vyftigduizend guldens 's jaars meer Inkomften te hebben maakt dat iemand ongelukkig?

ERASTUS.

Geloof my, geld en goed

Zyn zwakke hulpmiddelen tegens het huisfelyk verdriet, en een droevige vergelding voor alle onaangenaamheden,

Die verknocht zyn aan een ongelyk Huwelyk; een oud Man is doorgaans een jaloers Man, die, hoe deugdzaam dat zyn Vrouw ook zyn mag, nimmer is te vreden,

Zy, daarentegen, is altoos een voorwerp van vervolging, dewyl de zekerheid van haar niet te kunnen behaagen, in hem met kracht

Verwekt allerhande verfoeij'lyke gedachten, die, schoon hy ze al zoekt te fmooren, hoe langs hoe meer toeneemen, alles fchynt hem verdacht,

Tot zelfs de ongeveinsde liefde en hoogachting die zulk een kuische Vrouw hem komt toe te dragen;

Maar in een jong en teder Echtgenoot vind men, in tegendeel, een getrouw Vriend tot zyn gezelfchap, een Raadgever in allerlei plagen,

Ja een Minnaar, zelfs in 't huwelyk, altoos zal zulk een trachten zyn beminlyk voorwerp te believen, dewyl gewis

Alle haare vermaken de zyne zyn, altoos zal hy blaakende zyn in liefde, en altoos getrouw, om dat hy altoos gelukkig is:

Zie daar, Mevrouw, de Man, die alleen waardig is uw hart en hand als Bruidegom te verwerven.

LIZETTE.

Zo Mevrouw nooit anders als met zulk een Man zal trouwen, ben ik verzekert, dat zy wel Weduw' zal fterven.

Doch

28 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

Doch nu gy zoo schoon een Copy hebt afgemaakt, is het ook billyk, dat gy tot luister van het zelve aan ons vertoont het Origineel.

ERASTUS.

Dit zoude zo moeijelyk niet zyn als gy wel denkt, want ik verklaar niet anders dan zulke gevoelens, die ik my verbeel

Dat Mevrouw zekerlyk moet vinden, om dat dezelve maar uitwerksfels zyn van haare aantreklykheden.

LIZETTE.

En ik hou staande

LUCINDE.

't Is genoeg. „ Zoo veel geest in

„ een Dienstboô, dat is oncigen; doch nu weet ik

„ met reden

„ Wat ik van de Vaerzen te denken hebbe”. Uw Raifonnement, Karel, heeft my ten uiterste gefmaakt.

Lizette, ik heb u zoo aanstonds een Boodschap te belasten.

ACHTSTE TOONEEL.

ERASTUS, LIZETTE.

LIZETTE.

Verheug u vry, Karel, gy zyt daar wel afgeraakt. Gy zult 'er een Man meê worden: wat zyt gy gelukkig dat men u geen kwaad hart toe kan dragen.

Wees nochtans op uw hoede, want zo die yver eens kwalyk begrepen word, vrees ik dat gy het u nog zult beklagen.

Het ware veel beter dat een iegelyk dacht overëenkomsig zyn geboorte en staat,

Geloof my, daar is niets zo kwalyk geplaast in den mond van een Dienstboô, als een edelmoedige raad.

Want al was dezelve noch zo aanneemelyk, de Meester is verplicht, wil hy zyn eigene Eer bewaaren, dezelve altoos te verfmaden.

Dat

Dat is een vaste Regel.

ERASTUS.

Het is dan om deze reden dat gy
Mevrouw een kwaden raad geeft.

LIZETTE.

Hoe! wat zegt gy,
heb ik haar dan kwalyk geraden?

ERASTUS.

Wel zo uw raad goed is, zal immers Mevrouw Lucinde
verplicht zyn dezelve te verwerpen, volgens de Re-
gel die gy daar zo aanstonds hebt bygebragt.

LIZETTE.

Dat is een groot verschil; een Kamenier is, volgens haar
rang, de geheime Raad van haar Meestres, uit kracht
Van welke Mevrouw verplicht is niets te doen zonder
haar advis, ten minste zoo zy wel weet te leven.

Dat is ook een vaste Regel..... Maar laat ons weder-
om onze zaak opvatten daar wy zo even waren ge-
bleven:

Wy zyn dan overëengekomen, naar ik meen.....

ERASTUS.

Stil, stil, Lizette, daar is Jan:

Ik heb groote redenen waarom ik over deze zaak in zyn
byzyn met u niet spreken kan.

LIZETTE.

„ Die goede hals! hy denkt noch dat ik Jan bemin. Maar
„ laat ons Mevrouw deze onze liefde openbaren,
„ Want zy had reden om misnoegt te zyn byaldien ik
„ dit langer voor haar verzwegg”. Wees maar ge-
rust, Karel, ik zal het alles wel klaren.

NEG ENDE TOONEEL.

ERASTUS, LIZETTE, JAN.

HA! goeden dag Vrindjes; wel nu, hoe gaat het met
u, myn lieve Kind?

Kom,

30 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

Kom, spreek my nu maar gerust over uwe liefde, ik weet immers wel dat gy my bemind.

LIZETTE, *teder.*

Vaarwel, Karel.

JAN.

Nou, wees niet beschaamt, hoor eens hier, myn lieve bekje.

LIZETTE, *nygende.*

Vaarwel, Karel.

TIENDE TOONEEL.

ERASTUS, JAN.

JAN.

Mynheer, wat

wil dit zeggen!

ERASTUS.

Wy hebben daar al een fraaie keur gedaan, om Lizette tot onze vertrouwde te maken, want om het u maar kort uit te leggen,

Die Zottin verbeeld zich dat ik haar bemin: ja wat meer is, Jan, zy is doodelyk op my verlief.

JAN.

Dat is onmogelyk, Mynheer.

ERASTUS.

Ik geloof wel dat gy hier over verwondert zyt, en dat het u grieft, Doch het geen ik zeg is evenwel een zekere waarheid.

JAN.

Ha, die Caronje!

ERASTUS.

Ontstel u zo niet, daar is geen zwaarigheid: ik zal ze u gewillig overlaten.

JAN.

Het is waarlyk een groot present, dat gy een Ontrouwe voor my afftaat; ik word dol. Maar ben ik zot? kom laat ons haar ook haaten,

Want

Want haar' ontrouw steekt my geweldig in de kop.

ERASTUS.

De Weduw' schynt juist niet veel voor Goudvliet
geportteert,

Dit is het eenigste dat my noch wat moed geeft, Li-
zette heeft intusfchen de commissie van de Vaerzen,
zoo als ik ben geïnformeert.

Helaas! wat zal 'er noch van myn liefde worden, en
wat middelen moet ik gebruiken om te triumpheren.

JAN.

Mynheer, zie hier de proef van uw Roman.

ERASTUS.

't Is goed,

ik zal dezelve hier gemaklyk kunnen corrigeeren :

Ik denk niet dat men ons thans zal komen slooren,

Mevrouw is zo even in haar Kabinet gegaan,

Daar ik niet geloof dat zy zo ras weder uit zal komen.

Ik ben gantsch niet voldaan

Over deeze proef, wat is het Papier slecht, en wat zyn
die Letters bleek.

JAN.

Myn handen jeuken my als ik zie schryven,

Ja 't is myn grootste vermaak, daarom draag ik ook al-
toos myn werk by my; laat ons dan hier blyven,

En gebruik maken van de edele verwoedheid waarin ik
my thans bevind, welân,

Laat ons 't heelâl gaan onderrichten; maar de drommel
myn Boek moet evenwel een Tytel hebben, dat kan
anders niet gaan.

De Volmaakte Dienstboë..... In waarheid dat is een
gelukkige inval. *De Volmaakte Dienstboë, of de
naauwkeurige en waarachtige Levensgevallen, en
roemruchtige Daden*

Van den allerdoorluchtigste Jan van Fortuin. (Een
voortreffelyk Opschrift) dat heb ik daar al wel ge-
raden.

ELF.

LUCINDE, ERASTUS, JAN.

- LUCINDE, *ter zyden.*
 „ Lizette heeft my verwondert, ik had van de edele
 „ gevoelens, die deeze Knecht heeft, een veel verhe-
 „ vener verkiezing verwacht.
 „ Ik heb evenwel noch achterdenken omtrent zyn ge-
 „ boorte, en wil dierhalve dit stuk wat nader onder-
 „ zoeken; maar zacht,
 „ Daar is hy zelf, in welke zaken of hy zo ernstig bezig
 „ is, laat ons stil toetreden,
 „ En zien wat hy doet”.

ERASTUS.

Daar is toch geen onaangenaamer
 werk als Proeven na te zien, zie daar meer als tien
 fouten op het eerste blad, ik ben zeer te onvreden
 Op dien uil van een Drukker; zeg hem dat uit myn naam.

LUCINDE, *de stem nabootzende van Jan.*

„ Ik zal niet manqueeeren”.

JAN.

De drommel, ik schryf
 als een engel, als dat zoo voortgaat,
 Zal het werk zeer kort zyn, ik heb maar drie Paginaas
 geschreven en kom reeds aan het einde, maar dat mag
 geen kwaad,
 Zo veel te minder zal het verveelen.

ERASTUS.

Ik wenschte wel
 Jan, dat gy wat zachter wilde spreken.

JAN.

Het is een groote deugd, en zelfs zeer raar, als een
 Historieschryver kort van styl is, ja een teken
 Van een goed oordeel. Maar ik moest evenwel niets
 overslaan,

Om-

Omtrent de voornaamste bedryven van myn Leven.
 Laat ons eens zien van 't begin af aan;
 In de omstandigheden van myn geboorte kan ik niet merken dat 'er iets is vergeeten,
 Als alleen de naam van myn Vader, maar dat is myn schuld niet, want ik heb dezelve nooit geweeten:
 En, in allen geval, hy kan my dat niet kwalyk nemen, waarom heeft hy zich niet bekend gemaakt.
 Zie daar myn tochten ter Zee, van Amsteldam naar Buikflood, en hoe ik weder van Buikflood naar Amsteldam ben geraakt.

ERASTUS.

Men mag met recht zeggen, dat 'er noch zeer veel ontbreekt aan een Werk zo lang het onder de Druipers is.

JAN.

Nu komen wy aan de merkwaardigste Geschiedenissen.
 (*Derde Hoofddeel*) *Hoe Jan aan bet Hof komt, en groote diensten bewyst aan een jong Heer; ô! het kan niet misfen,*
 Of zulke Knechts, die de huizen weeten daar zich de mooiste Nimphjes ophouden, zyn by de jonge Heertjes het meeste geächt.

LUCINDE, tegen Erastus.

Uw styl bevat my zeer wel.

ERASTUS.

Vind gy dat Jan, ik ben verheugt dat dezelve de Eer heeft u te behagen.

JAN.

Jan komt onoverwacht

Als Kamerdienaar in dienst van den Marquis N. N.; zie men moet discreet zyn, en de naam van een ordentlyk Man zo ligt niet noemen.

Hy besteedt zyn Meester, die bet wel ontdekt, maar hem evenwel niet wegjaagt; ô gantsch bloemen!

Ik kende myn Man wel: hy zoude my zekerlyk hebben laten gaan, byaldien ik hem eerlyk gediënt had.

C

(Ca-

34 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

(Capittel vier) Zynde zeker voorval in een Koffyhuis,
de Vergaderplaats van de voornaamste Knechts hier
in de Stad.

*Jan speelt op de Kaart, wind een schoone Goudbeurs, doch
word, zo als by bezig is met het geld na zich te stryken,
Benevens al zyn Confraters, op ordre van de Schout, ver-
jaagt, ik kan niet begrypen,*

Dat men juist altoos op die arme duivels van Knechts
moet vallen, en haar beletten zulke zaken te doen,
Die, den gantschen dag door, de bezigheden zyn van
hunne Meesters; dit is waarlyk geen fatsoen.
Evenwel heb ik 'er nog, by geluk, deze genaaide Lub-
bens en steene Gespens weeten uit te haalen.

ERASTUS.

Het is niet gepermitteert dat men iemand, zo als ik, die
gaarne rykelyk wil betalen,
Dus handelt; vraag aan den Drukker of hy nu geheel
en al de gek met my scheert.

LUCINDE.

„Nu ben ik overtuigt”.

Tegen Erastus.

Ik zal het hem zeggen.

ERASTUS.

Ik geloof dat Sinjeur Jan zich diverteert,
Met een aangename stem na te bootsen; hy zal appa-
rent bezig zyn met een tedere gebeurtenis in zyn Ro-
man te zetten.

JAN.

Zie daar, nu kom ik eindelyk aan de ontrouw van my-
ne Cocquette:

Laat ons haar zo zwart maken, en met zulke vreesfe-
lyke couleuren affchilderen, dat zy, zelfs in dien schyn,
affchuwlyk word by haar eigene sexe; althans,
Laat ons vervolgens Aanmerkingen over deze zaak ma-
ken, de Aanmerkingen zyn doch de ziel van de Ro-
mans.

LU.

LUCINDE.

„Zyn Heldin ſchynt my niet veel byzonders te zyn,
„naar het Pourtrait dat hy 'er van afgeeft”.

JAN.

*Op zekere morgen, het nette uur kan ik niet wel zeggen,
Kwam ik in een Bosch, pelnzende over myne Ontrouwe,
ik vond haar leggen
Op een bed van Camillen, bezaait met Madeliefjes, de
krullende lokjes geſlingert over baare sneeuw witte en
poezele borst;
Verder in een loſhangend Nachtkakje, zy ſcheen ver-
moeit, en dorst
Haare oogen niet na my toe wenden.*

ERASTUS.

Jan, Jan.

JAN.

*Wacht, Mynheer, ik heb nog maar een woordje te ſchryven.....
Ik wist niet wat dit wilde zeggen,
Doch zo als ik toeliep om haar te ombetzen, zag ik een
jong Heertje in het gras naast haar leggen:
Zyn hoofd ruſte op haar borst, by bygde naar zyn adem,
mogelyk door het ſterk jagen afgemat.
Dit gezigſt maakte my verwoed, doch wat zoude ik doen,
zyn geweer was beter als het myne; ik wierd genood-
zaakt hem het veld over te laten, en koos het baa-
zepad.
Dat is eerst een heerlyke beſchryving.....*

ERASTUS.

Jan, Jan, waar blyft gy?

JAN.

Mynheer hier ben ik al.....

*Hy ziet Lucinde, en geeft een
teken aan Erastus.*

„Och! och! wy zyn waarachtig

„verloren!

C 2

ERAS-

ERASTUS.

Wordt gy mal? wat wilt gy hier mede zeggen?

JAN, *met een deftig gelaat.*

Weet gy wel,

Karel, dat het niet vriendelyk is my in myne bezigheden te flooren,
En dat om een voddery.

ERASTUS, *opstaande ziet Lucinde.*

En weet gy . . . ô Hemel! Mevrouw, ik moet u honderdmaal excus vragen, ik dacht niet dat gy zo naby ons waart.

LUCINDE.

Waar zyt gy doch zo yverig aan bezig?

JAN.

Het zoude maar

vruchteloos zyn, Mevrouw, dat men u iets wilde verbergen van dien aart,

Weet, dat ik altoos smaak heb gehad in zulke geschriften, die de Naargeestigheid kunnen verdryven,

En dewyl de Drukker van de Almanakken niet kan voortgaan voor hy deeze Kluchten heeft, was ik bezig die te schryven.

Dit moet u geenzins verwonderen, dewyl ik de Klein-zoon ben (en dat in de rechte linie) van den vermakelyken Avanturier.

Doch alzoo ik my de Spelkonst niet te breed versta, heb ik Karel, die in dit stuk een Profesfor is, en daarenboven een zekere zwier

Aan myn Werk weet te geven, verzocht het zelve na te zien; zie, wy deelen daar voor het profyt te zamen.

ERASTUS, *tegen Jan.*

„Jou loimpert . . . waarom hebt gy my zo laten ver-
„rasfen? foei! gy behoorde u te schamen.

JAN.

„Dat is alleen de schuld van myn Levensbeschryving,
„ik was daar in een vreesfelyke passie, Mynheer”
Vaarwel dan Cameraat.

TWAALF-

T W A A L F D E T O O N E E L.

ERASTUS, LUCINDE.

LUCINDE.

„**H**oe, hy spreekt tegen Jan
 „ met een zekeren autoriteit, dit verwondert my
 „ zeer”.
 Zeg my, Karel, waar hebt gy aan deze Knecht kennis
 gekregen?

ERASTUS.

In den Haag, Mevrouw.

LUCINDE.

Zyt gy dan ook
 in den Haag geboren?

ERASTUS.

Ik geloof van ja, Mevrouw. „Ik weet niet wat ik
 „ doe, zo ben ik ontfteld”.

LUCINDE.

Wat buitenspoorigheden
 zal men niet langer van u moeten hooren,
 Hoe! gy gelooft van ja, daar dit dingen zyn die men
 zeker kan weeten; ik ken de voornaamfte Familiën
 aldaar,
 En heb 'er zelfs Nabestaande woonen; zeg, hebt gy in
 die Plaats ook gedient, en waar?

ERASTUS.

Neen, Mevrouw, gy zyt de eerste Persoon welke ik
 de eer heb gehad myn dienst aan te bieden.

LUCINDE.

Ik heb u
 ook in myn' huis genomen zonder getuigen te vra-
 gen,

Uw gezicht, wyze van denken, ja de houding, die uw
 rang verre te boven gaat, dit alles kon my in u behagen.

38 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

Ik denk niet dat ik my hierin bedrieg, althans tot heden
toe ben ik zeer te vrede geweest over uw gedrag.

ERASTUS.

Mevrouw, de hoop die ik heb om u te voldoen, zal my,
zo ik het zeggen mag,

Noch meer bekwaamheden geven, om my waardig te
maken alle deze weldaden.

Gelukkig zo myn yver word goedgekeurt door die
gene, die nog oneindig meer verdient, en die my
heeft overladen.....

LUCINDE.

Ik vraag geen compliment van u, Karel, ik wil uwe
Familie kennen, en geenzins uw verstand:

Ik weet wel dat gy geest genoeg hebt, maar wie zyt gy,
wie zyn uw Ouders, en door wat kant

Zyt gy geraakt aan het dienen? het komt my voor dat
gy daartoe niet zyt geboren, want onder dat slag van
menschen, om het u klaar uit te leggen,

Vind men 'er gene die zo een ongedwongen houding
hebben, dit verkrygt men niet als in een zekere staat;
ik zal meer zeggen,

Ik vind zelfs in u zulke gevoelens, die men zelden ziet
uitblinken als in lieden van de eerste rang,

Daar de opvoeding de goede hoedanigheden volmaa-
ken.

ERASTUS.

„Wat zyn die vragen zwaar om te beantwoor-
den, dit onderhoud valt my reeds al te lang”?

Mevrouw, myne Ouders zyn nochtans niet ryk, maar
slyten in de gezegende staat van middelmatigheid ge-
rust hunne jaren,

Een staat waarin het fortuin te gering is om zulke be-
geertens in te boezemen, die niets als onrust baaren,

En daar, aan de andere zyde, de begeertens ook veel
te bepaald zyn, om te wenschen naar een grooter
geluk

Lu.

LUCINDE.

Voorwaar gy geeft my daar een Philosophifche befchryving van zulk een ftaat die allergelukkigst is, waarom hebt gy dien toch verlaten, en u begeven onder het lastig juk

Van dienstbaarheid? Ik acht u veel te edelmoedig, om te denken dat gy met uwe Ouders in onmin zoudt leven.

Is u ook het een of ander ongeval bejegend, waarom gy reden hebt u te verbergen, wil het my vry te kennen geven.

Maar hoe! gy fchynt ontftelt, bedaar, ik heb geenzins lust u te benadeelen, of heeft de liefde hierin ook eenig deel?

ERASTUS.

De liefde..... hoe Mevrouw!..... zoudt gy konnen denken?.....

LUCINDE.

„ Welk een ontroering! Lizette heeft waar-
„ lyk gelyk, hy mint haar al te veel”.

Ik ben zo onbarmhartig niet of weet, dat men in uw ouderdom (zonder te misdoen) wel een inclinatie mag hebben; en naar het my is gebleken,

Moet ik twyffelen, of zich niet wel hier in huis iemand bevind die u gantsch niet onverschillig is. Ja, Karel, ik weet dat gy mint, wil dit niet tegenspreken.

„ Het fpyt my nochtans, want hy is waarlyk veel te goed
„ voor Lizette”.

ERASTUS.

Helaas! Mevrouw, het is niet dan

al te waar,

Maar dat men geen meester is van zyn eigen hart, zieik thans zonneklaar,

Doch met dat al zoude ik veel liever fterven, dan de hoogachting te verbreken die ik u fchuldig ben, dit moogt gy vertrouwen.

LUCINDE.

„ Hy is bang om my te misdoen met Lizette te beminnen, en helaas! hy misdoet zich zelve: want ik ben „ verzekert dat deze keur hem noch zal berouwen”. Ik beklaag u uit grond van myn hart, Karel, gy word vervoert door een drift die gy niet kunt wederstaan, Maar hebt gy noch wel eens uwe gedachten op het voorwerp, en op de gevolgen die hier uit kunnen spruiten, laten gaan?

ERASTUS.

„ Ik kan niet meer twyfen. Zy weet dat ik haar min”.

LUCINDE.

Ik houde u dit alleen voor, dewyl ik weet dat gy verstand hebt, wil 'er dan ook gebruik van maken. Zeg my, Karel, mind gy hier niet in huis?

ERASTUS.

Ja, Mevrouw, doch gy bewerkt myn ongeluk: wat doet u zoo begeerig zyn om achter dit geheim te raken? Maar wat zeg ik, daar u zulks geenzins onbewust is, gy dwingt my alleen de bekentenis van deze vermetelheid af, Om my als dan des te beter daar voor te kunnen bereiden een welverdiende straf.

LUCINDE.

„ De bekentenis van zyn vermetelheid! de liefde be- „ roerd geheel en al zyn verstand”. Neen, Karel, ik wil u om deze zaak geenzins verftoten, Maar tracht u allcen uit uwe dwaaling te trekken.

ERASTUS.

Ach! Mevrouw, nu gy kennis hebt van dit geheim, wees dan ook niet onkundig wat ik verder heb befloten, Ja, het gaat hoe het gaat, ik zal dit bekoorlyk voorwerp altoos even standvastig aanbidden.

LUCINDE.

Dat is wat sterk.....

Aan

Aanbidden, en het bekoorlyk voorwerp; doch men moet deze taal vergeven aan een Minnaar, die alleen zyn werk

Van de liefde maakt, en door dezelve gantsch verblind is.

ERASTUS.

De liefde verblind my geenzins, Mevrouw, ik gevoel noch meer als ik zeg, en moet belyden,

Dat de schoonheid, geest en edelmoedigheid van haar, die ik aanbid, noch oneindig meerder zyn als een van die beiden.

Gy zoudt my zelfs in deze moeten rechtvaardigen, zo myn lofspraak u niet had doen veranderen van gelaat.

LUCINDE.

„Dit gaat te hoog”.

Hoe, Karel, denkt gy wel dat uwe liefde voor haar my doet ondervinden uwe onbescheidenheid; wacht u wat meer.

ERASTUS.

Ik, Mevrouw?.... ach gedoog!....

LUCINDE.

Ik zie wel dat deze ziekte niet dan door prompte hulpmiddelen kan worden genezen,

Dewyl dezelve u geheel van het verstand berooft; wel-aan, wees gerust, ik stem in uwe liefde, en, zo gy wilt, op morgen zult gy gelukkig wezen.

ERASTUS.

Mevrouw ik zie gy hebt lust om te badineeren, ik ben geenzins waardig het uitwerksel van uw gramschap te zyn; doch, zonder uw bevel,

Zonde ik niet misdadig zyn geweest.

LUCINDE.

„Hy behandelt deze

„zaak al zeer ernstig”. Karel, ik weet wel,

Wat genegenheid uw Minnares voor u gevoeld; zy't verzekert, dat haar lot, door uw hand te aanvaarden, Voor het minst zo gelukkig is als het uwe.

42 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

ERASTUS.

„Lucinde mind my dan;
„zy weet wie ik ben”. Ach! Mevrouw, is 'er op
aarde wel een sterfeling zo gelukkig als ik! gy keurt
myne genegentheid goed;

Gy dult dat ik u een leven mag offeren waarvan gy
alleen Meesteresse zyt; uit erkentenis val ik voor u
te voet.

LUCINDE.

Gy trekt deze erkentenis wat ver, Karel, dit is zekerlyk
noch een gevolg van de ongesteldheid uwer zinnen,
Welke de liefde veroorzaakt heeft; sta op, ga by Li-
zette, zy is hier binnen.

ERASTUS.

Wat gelieft gy dat ik haar zal zeggen?

LUCINDE.

Al wat u goed-

dunkt. Hoe! zyt gy niet voldaan,
Ten zy men u de woorden opgeeft om u aan haar te
verklaren; gy moet dit doen zo als gy 't best vind
geraên.

ERASTUS.

Zy is dan zekerlyk in uw confidentie, Mevrouw.

LUCINDE.

ô Neen, ik heb de eer om in de haare te mogen zyn.

„Dit schynt hem te verzetten,

„Waarlyk hy is geheel het spoor byster, ik ben 'er van
„aangedaan, en dien ernstig op deze zaak te letten”.

Welân, dewyl gy wilt dat ik u zal onderrichten, ga,
zeg, dat ik uw Huwelyk met haar consenteer,
En dat ik haar bovendien noch wat in het huishouden
zal mede geven; wat wilt gy meer?

ERASTUS.

Haar Huwelyk met my, Mevrouw, dat zyn nooit myn
gedachten geweest.

LUCINDE.

Gy maakt my onverduldig.

Hoe!

Hoe! gy mind iemand hier in huis zonder dat gy denkt haar te trouwen!

ERASTUS.

Ik verklaar u, dat ik haar nooit heb bemind, Mevrouw, ik ben hierin onschuldig.

LUCINDE.

„Hemel! wat hoor ik! hy mind hier, en het is Lizette
„niet!.....

ERASTUS.

„Sprak zy my niet van Lizette!”

LUCINDE.

Gy zoekt my te misleiden, Karel, maar ik ken Lizette al te wel, Om te geloven dat zy my met onwaarheden zoude ophouden, en dewyl ik (volgens uw' eigen zeggen) onderstel

Dat gy aan myn huis bemind, zo verbeeld' ik my, dat het niemant kan zyn als zy, dierhalven wil my niet meer verstooren,

Het Huwelyk alleen kan u deze misdaad vergeven, overweeg ondertusfchen wel wat ik u gezegd heb, en laat my alleen.

ERASTUS.

Ik bid, Mevrouw.....

LUCINDE.

Vertrek, zeg ik u....

ERASTUS.

„Ik ben verlooren!

D E R T I E N D E T O O N E E L.

LUCINDE, *alleen.*

Ik vrees een zaak ontdekt te hebben, van dewelke ik liever wenschte onkundig te blyven, naar allen fchyn Zal die Karel, die ik zo welleevend en zo vol geest voor een Dienstboô achte, een vermoimt Minnaar zyn: Welk een stoutheid! maar hy is jong, dit is niet als een on-

44 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

onbezonnenheid; hy zal geenzins gedacht hebben op het gevolg van deze zyne handelwyzen. Het zal den een of ander Losbol zyn; een Jongeling van goeden huize, wiens verstand door de Romans is op hol geraakt; ik heb verscheidene reizen Getwyffelt, uit zyn Raifonnement, of hy die niet wel zelfs maakt, en dit alleen is genoeg om iemant tot zulke buitensporigheden te vervoeren. Ik ben evenwel verplicht Hem te rechtvaardigen, hy heeft my noch nooit zyn liefde doen blyken, zyne yver en gehoorzaamheid alleen zyn oorzaken dat ik hier van ben onderricht. Doch wat kan het baten, ondanks dit alles word ik genoodzaakt om hem aanstonds te laten vertrekken. Maar daar is Goudvliet.

VEERTIENDE TOONEEL.

LUCINDE, DE HEER VAN GOUDVLIET.

LUCINDE.

Wel nu, Mynheer, zullen wy weder van uw' Vaerzen hebben.

HR. VAN GOUDV.

Ja vast, zonder gekken, En ik verzeker u daarenboven dat ze puik goed zullen zyn.

LUCINDE.

Daar twyffel ik niet aan zoo dezelve van u zyn gemaakt.

HR. VAN GOUDV.

Wat dat aangaat, neen, daar houde ik my niet mede op; ik koop ze liever als zy gemaakt zyn, dat is veel gemakkelyker; ook ben ik ten eerste klaar geraakt By een zeer goed Poëet, ik heb 'er tienduizend besteld, die ik geloof dat gy mogelyk zult hebben op morgen, Dewyl ik vooruit betaald heb; maar een zaak van grooter

ter aangelegenheid roept my by u , zult gy my dan
 noch niet ontlasten van myne zorgen,
 En zeggen hoe ik by u word aangezien?

LUCINDE.

Als een Man die

ik hoog waardeer.

HR. VAN GOUDV.

Ik word razend! als een Vrouw
 van een Man zegt dat zy hem waardeert,
 Is het net zo veel of een Man van een Vrouw zegt,
 dat hy haar hoog acht en eert.
 My dunkt dat een weinig liefde beter zoude zyn , als
 dat hoogachten en die eer.....

LUCINDE.

Hoe! denkt gy noch op die
 zaak, ik meende dat het slechts geschied was om te
 badineeren.

HR. VAN GOUDV.

Parbleu , Mevrouw , daar is niemant die u badineerende
 kan beminnen , dat wil ik wel zweeren :
 Die lieve bruine oogjes verbieden zulks wel.

LUCINDE.

Gy bemind

my dan in ernst?

HR. VAN GOUDV.

Wel zeker , Mevrouw , met hart en
 ziel , en ben zelfs ten eerste bereid.....

LUCINDE.

Welân , dan zal ik u ook in ernst antwoorden , gy weet,
 Mynheer , dat ik Weduw' ben.

HR. VAN GOUDV.

Zo veel te beter.

LUCINDE.

Hier door ben ik weder in den staat van ongedwon-
 genheid ;

En , dank zy den Hemel ! dezelve verveeld my noch niet.

HR.

HR. VAN GOUDV.

Op myn eer, gy kunt nooit vryer leeven als dat gy
my tot uw Man wilt verkiezen,
Zie daar, gy zult nergens in gegencert zyn.

LUCINDE.

Ik zoude mogelyk my-zelfs geneeren, en hier door al dat aangename, dat gy my voorfeld, verliezen.

Geloof my, Mynheer, gy zyt in zulk een ouderdom, waarin den last des Huwelyks moeiljk valt, thans leeft gy zeer vergenoegt, alles vliegt op uw bevel.

Gy hebt een charmant humeur! daar gy, in tegendeel, getrouwt zynde, mogelyk droomachtig, knorrig en melancoliek zoudt worden, zo dat ik onderstel,

Dat een Vrouw oorzaak van uw' ongeluk zoude zyn.

HR. VAN GOUDV.

Dit is een raad die zo veel zegt, als doe maar geen moeite, gy zult doch nooit tot uw wensch geraken.

VYFTIENDE TOONEEL.

LUCINDE, LIZETTE, DE HEER VAN
GOUDVLIET.

LIZETTE.

Mynheer, daar is een Brief, daar men zegt dat haast by is.

HR. VAN GOUDV.

Dat zullen die Vaerzen zyn, waarvan wy zo even spraken.

Neen, het is 't Signet van myn Broeder, hy zal my denkelyk eenig nieuws fchryven wegens die Neef, daar ik u van heb verteld,

En daar ik zo verlegen over ben. *(Hy wil weggaan.)*

LUCINDE.

Ik bid, Mynheer, lees dezelve maar in myn tegenwoordigheid, ik weet, maar het geen gy my hebt gemeld,

Hoe

Hoe veel deel gy in die zaak neemt.

HR. VAN GOUDV.

Met uw permissie dan.

LUCINDE.

Ik wensch dat u deeze tyding zal verblyden.

HR. VAN GOUDV., *na gelezen te hebben.*

Ach!

LUCINDE.

Wat is 'er doch?

HR. VAN GOUDV.

Myn Neef Erastus is reeds drie maanden in Amsterdam geweest, is het wel om te lyden.....

LUCINDE.

Dit stelt my weêr wat gerust. Ik meende waarlyk dat gy my zoudt gezegt hebben dat hy dood was, of ten minste gantsch niet breet.

Ik zie hierin niets dat u moet ontstellen, mogelyk is hy in Amsterdam zonder u te kunnen vinden, dewyl hy uw naam niet weet,

En, naar het my voorkomt, hebt gy dezelve ook, zonder veel reden daartoe te hebben, verandert.

HR. VAN GOUDV.

Hoe! zonder veel reden,

Als men iemand in duël heeft overhoop gestoten, en dat die zaak nog niet geheel is afgedaan, is dat maar een bagatel by u.

LUCINDE.

Maar, om tot de zaak te treden,

Was uw Neef toen hy vertrok alleen, of had hy iemand by zich?

HR. VAN GOUDV.

Hy is vertrokken, naar men schryft,

Met een Knecht, die Jan genaamt word.

LUCINDE.

„ Ach! wat hoor
„ ik!

48 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;

„ ik!” Hier komt dikwils een zekere Jan, die een groot Vriend van Karel is, ik bid dat gy blyft, Een van die twee zal u ligtelyk eenige onderrichting kunnen geven aangaande deze zaaken.

Lizette!

ZESTIENDE TOONEEL.

LIZETTE, LUCINDE, HEER VAN
GOUDVLIET.

Wat gelieft Mevrouw?
LIZETTE.
LUCINDE.

Dat men voort Jan opzoeke, hy kan Mynheer een groote dienst doen, waar voor hy rykelyk zal beloond worden. Laat Karel ook maken

Terftond hier te zyn; wees gerust, Mynheer, gy zult binnen korten tyd verftaan waar zich uw Neef onthoud.

ZEVENTIENDE TOONEEL.

LUCINDE, HEER VAN GOUDVLIET.

Helaas! Mevrouw, wat kan het my baten of ik hem al wedervind, want, om u de waarheid te zeggen, ik wil hem naar zulk een ftout

En onwaardig gedrag, door het welke hy zich zelfs en zyn gantsche Geflacht de kroon van het hoofd heeft gerukt, niet meer kennen: foei! dat zyn dingen die ik my fchaame.

LUCINDE.

Wat heeft hy dan gedaan? Ik bid verklaar u nader.

HR. VAN GOUDV.

Zyn Vader fchryft my, dat hy vernomen heeft van Mensehen hier uit de stad, als dat hy dient by zekere Dame.

LU.

LUCINDE.

„ Hemel! zekerlyk zal Erastus hier zyn”.

HR. VAN GOUDV.

Mevrouw ik

ben u waarlyk ten hoogste verplicht,
 Dat gy in deze zaak zo veel deel gelieft te neemen. Ik
 ken uw goed hart; gy begrypt nu ook zeer ligt,
 Dat ik wel reden hebbe om bedroeft te zyn. Hoe! een
 Man van geboorte zal zich uitgeeven
 Voor Knecht! en dat een éénige Zoon! wie hoorde
 ooit van zyn leven
 Een diergelyke zaak?

LUCINDE.

Luister, daar schiet my iets in,
 wie weet of hy niet wel verlief is op de Persoon daar
 hy by woond.

HR. VAN GOUDV.

Parbleu, Mevrouw, waarom geeft hy zich dan niet maar
 uit voor het gene hy is: als hy zich in die gedaante had
 vertoond,
 Ben ik verzekerd dat zy hem zou genomen hebben.

LUCINDE.

Hebt gy my niet gezegt dat hy welgemaakt is van lyf
 en leden,
 Daarenboven dat hy veel verstand heeft?

HR. VAN GOUDV.

Ja verstand

heeft hy in overvloed, maar geen oordeel; waarmede
 Denkt gy dat hy zyn gantsche tyd doorbrengt? anders
 niet als met het maken van een party zotte Romans;
 een schoone bezigheid inderdaad!

LUCINDE.

Met Romans? wel die diverteeren.

HR. VAN GOUDV.

Ja, Mevrouw, met

Romans; en daarenboven met het maken van Vaer-
 zen.

50 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;
zen. Vaerzen en Romans zyn die niet genoeg in
staat
Om het snedigste verstand te bederven? daar manqueert
niets meer aan, na myn gedachten,
Om een zoet Borstje te worden, dan dat hy nog maar
Comediën maakt.

ACHTTIENDE TOONEEL.

LUCINDE, HEER VAN GOUDVLIET, ERASTUS.

ERASTUS.

Mevrouw wat is 'er van uw dienst?

LUCINDE.

Mynheer vind zich verlegen, Karel, hy verwachtte
Een Neef, en weet niet wat dezelve is overgekomen.
Mogelyk kent gy hem, dewyl gy ook uit den Haag
zyt; hy word Erastus genaamt.

ERASTUS.

„ Wat hoor ik, is Goudvliet myn Oom, wat zal ik nu
„ beginnen!

LUCINDE.

„ Welk een ontsteltenis! ik beklaag die
„ arme Jongkman.

HR. VAN GOUDV.

„ Hy schynt beschaamt

„ En verlegen te zyn, hy weet zekerlyk waar zich Eras-
„ tus ophoud.

LUCINDE, tegen Goudvliet.

Mag ik u smeken,

Spreek hem toch niet te hart aan, maak niet dat hy confuus
word.

HR. VAN GOUDV.

Hoor hier schurk! . . . neen, . . . neen, . . . ont-
stel u niet, myn Vriend, ik reken

U geen.

U geenzins ſchuldig te zyn aan het misdryf van myn Neef; zeg, kent gy hem?

ERASTUS.

Ja, Mynheer.

HR. VAN GOUDV.

Gy weet dan ook zekerlyk de fraaije ſtukjes die hy heeft uitgeregt, die Deugeniet. Wel hoor, ik begeer...

ERASTUS.

Ik weet volkomen wat gy hier mede wilt zeggen; maar ik bid, laat uw gramſchap u niet overheeren, ſtel uwe oploopenheid wat ter zyden,

Uw Neef heeft in de Misdaad zelf, die hy heeft begaan, een ſtraf ondervonden, oneindig zwaarder dan die, dewelke gy hem ooit zoudt kunnen doen lyden;

Hy is veracht van het voorwerp dat hy aanbid; wat wilt gy meer om u te wreeken, wat ontbreekt 'er nog aan al zyn rampzaligheên?

HR. VAN GOUDV.

„ Die arme Jongen, de tranen ſtaan hem in de oogen,
„ hy neemt veel deel in den toestand van myn Neef.”

Wel nu zyt te vreên,

Doe hem voor myn gezicht verſchynen, doch op een wyz' dat ik hem zonder ſchaamrood te worden kan aanschouwen.

Gy weet zekerlyk waar hy is.

ERASTUS.

Ik weet zo wel waar hy is, als hy weet waar ik thans ben, dat moogt gy vertrouwen.

„ Ach! zo ik wierd ontdekt, waar zoude ik my voor
„ het oog van Lucinde verbergen!

HR. VAN GOUDV.

Maar Vriend,

Gy weet evenwel, zo ik daar aanſtonds wel heb verſtaan, als dat hy by een zekere Dame diend;

Wat zeg ik by een Dame, het zal mogelyk maar een Lichtekooi zyn.

ERASTUS.

Ach! wat durft gy zeggen,
Mynheer? „moet ik dit hooren”.

HR. VAN GOUDV.

Wat drommel, ik laat het aan 't oordeel van Me-
vrouw, of iemand die zulk slag van Knechts houd....

LUCINDE.

Mynheer, daar is Jan.

HR. VAN GOUDV.

Dat komt goed.

ERASTUS.

„Nu is alles verlooren!

NEGENTIENDE TOONEEL.

LUCINDE, LIZETTE, HEER VAN GOUDVLIET,
ERASTUS, JAN.

LIZETTE, *tegens Jan.*
„Zo gy hem kunt onderrichten in het geene hy u
„vraagt, uw fortuin is gemaakt.
JAN.

„'t Is wel, ik zal
„gebruik maken van deze gelegendheid.
„Maar waar is het over?

LIZETTE.

„Hy zal het u zelfs zeggen”....
Mynheer, hier is die Jan, dien gy begeerde te spreekken,
hy is om u te dienen bereid.

(Erastus wenkt Jan te zwygen.)

JAN.

Mynheer, het is waarlyk een allergrootst geluk, dat myn
geboortestaf my heeft beschikt de eer.... en het ge-
noegen.....

HR. VAN GOUDV.

Spar deze complimenten, gaa maar recht door zee.

JAN.

JAN.

Mynheer, ik ben zeer uw' Dienaar, en zal my naar uw begeerte voegen.

Tegen Lizette.

„Wat is toch dat Fortuin?”

HR. VAN GOUDV.

Waar is Erastus myn Neef,

zeg, wat is hem geschied?

ERASTUS.

Erastus, Mynheer!

Tegen Lizette.

„ô Jou Valsaris!”

HR. VAN GOUDV.

Nu, spreek, waar

hebt gy hem gelaten?

JAN.

Karel, weet gy niet

Waar dat Erastus is?

ERASTUS, *tegen Jan.*

„Zo gy my noemt!”

HR. VAN GOUDV.

Indien hy geen antwoord wil geven, zal ik genoodzaakt zyn om de Schout te laten haalen.

JAN.

„Och, Karel, hoort gy wel, hy spreekt van de Schout”.

HR. VAN GOUDV.

Nu, zult gy spreken?

JAN.

Wel zie daar dan, wat behoeft men zo lang te dralen,

Ik ben uw Neef, laat ons zien of gy myn Oom wilt zyn.

LUCINDE.

„Ha, die schurk!

JAN.

Op zulk een wyz' zyn Neef te behandelen! zie daar, ik zeg het is conscientie werk.

54 DE MINNAAR POËET EN KNECHT;
Ik zie wel dat het bloed thans niet meer spreekt.

LIZETTE.

Mynheer, hy
misleid u, zyn naam is Jan, ik heb hem al zes jaaren gekend.

HR. VAN GOUDV.

Wel, dewyl ik merk

Dat gy asurant genoeg zyt, schoft, om de naam van myn Neef aan te neemen, daar gy maar een Knecht zyt, zo beveel ik dat men terstond....

JAN.

Ik bid wil toch

bedaaren.

Karel, vergeef my myne onbescheidenheid, zeg maar dat gy Erastus zyt, ei doe het om my te spaaren.

Gy ziet immers dat men niet wil hebben dat ik het ben.

ERASTUS.

Wel!aan ik kan niet langer veinzen, hier ziet gy dien ongelukkigigen, Mynheer, hy valt u te voet, Hy betuigt dat hy de naam van Neef niet alleen, maar ook te gelyk uw vriendschap onwaardig is.

LIZETTE.

Bloet,

Is dat Erastus!

JAN.

Ja, ik feliciteer u met zo een Galant.

LUCINDE, *tegens Erastus.*

Mynheer, waar door heb ik zulk een beledigent gedrag verdient? met recht moet ik my over u beklagen.

ERASTUS.

Ach, Mevrouw! heb ik wel ooit de paalen van de Eerbied, die ik u verschuldigt was, te buiten gegaan?

HR. VAN GOUDV.

Mag ik u wel vragen,

Mevrouw, of hy waarheid spreekt?

LUCINDE.

Ik kan hier niet tegen

gen zeggen, ik heb zelf dikwils over zyne eerbied en
vaardigheid verwondert gestaan.

Maar heb ik nochtans geen reden om verstoord te zyn,
over al de buitenspoorigheden die hy heeft begaan?

Stellen my dezelve niet bloot aan beschimpingen die ik
geenzins verdien? En daarom hy moet zich bereiden,

Om my, als Karel, nooit meer te zien; ik wil echter
niet dat hy zonder eenige beloning van my zal schei-
den,

Ik erken daartoe te wel de waarde van zyn dienst. Eras-
tus, ik schenk u deze Doos, dewyl ik vertrouw,

Dat u, in dezen staat, geen geld zoude aangenaam wezen.

ERASTUS.

Ach! Mevrouw.

LUCINDE.

Ik bid neemt ze aan, en verg my niet meer.

HR. VAN GOUDV.

Hoor, Neef-

je, men heeft lust om wat met u te gekken.

Maar, ... hoe! ... een Pourtret.

ERASTUS.

„Hemel! wat zie ik! doch

„kan my dit wel tot troost verstreken?

„Nochtans zou het kunnen wezen dat zy my als Eras-

„tus beminde: dit heeft eenige schyn.

„Laat ons hier van een proef neemen, ô Liefde! laat

„my toch niet altoos zo ongelukkig zyn;

„Begunstig myne laatste onderneeming, en doe my

„een aangename hoop verwerven,

„Dewyl van deeze uitslag alleen zal afhangen myn

„leven of myn sterven”.

TWINTIGSTE TOONEEL.

LUCINDE, HEER VAN GOUDVLIET,
LIZETTE, JAN.

HY vertrekt zonder iets te zeggen! en dat met een
„ drift, hoe zal ik dit verstaan?

HR. VAN GOUDV.

„ Die arme Jongen, ik heb deernis met zyn lot, waar-
„ achtig het zal hem nog in de harsens slaan”.

Gy bejegent hem ook al wat straf, Mevrouw, denk
dat Minnaars wel eens meer zottigheden uitvoeren,
Om door dien weg haar oogmerk te bereiken.

LUCINDE.

Mynheer, ik
kan inderdaad niet zien, dat gy redenen hebt om u hier
• over te ontroeren,

Het gedrag, dat uw Neef omtrent my heeft gehouden,
dunkt my dat dit wel dubbelt meriteert,

Ik laat het zelfs aan uw oordeel; hoe! zyn Meestres op
zulk een wyze te misleiden, is dat gepermitteert.

HR. VAN GOUDV.

Wat de zaak betreft, Mevrouw, daarin moet ik u vol-
komen gelyk geven. Maar volgt een Minnaar wel
altoos de reden?

Zyn drift zal hem zekerlyk daartoe vervoerd hebben.

LUCINDE.

Ik geloof dit met u;... maar... wie komt herwaarts
treden.

Hemel! 't is Erastus.

EEN-ENTWINTIGSTE TOONEEL.

ERASTUS, LUCINDE, HEER VAN GOUDVLIET,
LIZETTE, JAN.

ERASTUS.

Mevrouw, zie hier een onge-

lukkig Minnaar, die zich al uwe ongenade heeft waar-

dig gemaakt,
Voor wien niets meer is te hoopen, en die, door al zyn

ongelukken, tot in de ziel geraakt,
Alleen hier komt om aan uw voeten te sterven. Denk

echter, Mevrouw, wat hy niet heeft bestaan om u
te behagen:
De haat van zyn gantsche geslacht heeft hy rechtvaardig

op zich geladen, en een teder liefhebbend Vader, die
onbekwaam is om zulke smerten te kunnen verdragen,
Heeft hy tot in de ziel bedroeft, niets was hem zo aan-

genaam, als zelfs de zwaarste bevelen te mogen ont-
fangen uit uw' mond.
Dag en nacht heeft hy onophoudelyk gearbeid om u

zaaken te verschaffen, dewelke hy, met het uiterste
genoegen, verstond
Dat u eenigzins konden vermaken, hy weet wel dat uw

geboorte geenzins toelaat, om hem, onder de ge-
daante van Karel, met uwe liefde te bestralen,
En heeft daarom dat laag karakter verlaten. Wat zou-

de hy gelukkig zyn, byaldien gy op Erastus uw'
gunst wilde doen nederdalen,
Gy alleen zyt de Meesteresse van zyn noodlot, zyn le-

ven of sterven hangt af van een enkel woord.

LUCINDE.

„Ik kan my niet langer wederhouden”. Sta op, Eras-
tus, uw oordeel en verstand heeft my reeds lang be-
koord,

En,

En, in deze gefalte, (ik beken het) fchynt gy nog veel
aanminniger als te vooren te wezen.

Maar wat zou de waereld zeggen, zo ik hiertoe over-
ging, had ik niet duizend lastertongen te vreezen?

Daarenboven hebt gy nog een Vader, die mogelyk geen
genoegen zal neemen in de keur die gy hebt gedaan.

HR. VAN GOUDV.

„Ik word bewogen, ik zie toch dat zy hem liever
„heeft als my”. Kom, Mevrouw, wil u maar
beraên,

Stoor u niet aan de zotte waereld, de lieden van het
eerfte fatsoen bekreunen zich thans weinig wat an-
dere van haar zeggen, men moet zich maar diver-
teeren,

En doen wat men wil, want men leeft veel te kort in
deze waereld om zich te geneeren.

En wat zyn Vader betreft, zorg daar geenzins voor,
hy zal deze Echt niet alleen volkomen goedkeuren,
maar zelfs zal hem hier door de grootste Eer gefchiên;

En dewyl Erastus toch na myn dood alle myne Goe-
deren moet erven, zal ik hem nog bovendien

Een Tonnetje mede ten huwelyk geven.

LUCINDE.

„Wat zal ik in

„het eind' besluiten”!

Welân, myn liefde triompheert, byaldien zyn Vader
zulks goedkeurt, en dat hy in perfoon komt van bui-
ten,

Om dit Huwelyk te verzoeken, heb ik besloten zyn
Zoon te neemen voor myn Man,

Maar draag dan ook zorg, Mynheer, dat ik my nim-
mer met reden over deze keur beklagen kan.

ERASTUS.

Aanbiddelyke Schoonheid! volmaakte Lucinde, gy
hergeeft my hier door een leven,

(Haar hand kussende)

Het

Het welk my, buiten uw bezit, tot last zoude zyn geweest, zyt vry verzekert dat myne liefde my nooit zal begeven;

Ncen, ik zal u altoos even vierig beminnen. En gy, myn waarde Oom,

Wat ben ik u al verplicht voor deze onverdiende goedheid, het schynt my byna een droom.

Nooit zoude ik dit hebben durven denken; ach! wil nu ook aan myn Vader schryven, en hem smeeken,

Dat hy my de misdaad, die ik begaan heb, gelieft te vergeven; dat ik zeer verlangende ben om hem te spreken:

Vergeet vooral niet hem te melden hoe gelukkig dat ik ben.

HR. VAN GOUDV.

Wees maar te vreden Neefje, ik beloof het u, alles zal wel gaan,

Uw Vader zal hier over geenzins verstoord zyn, daar wil ik wel borg voor staan.

En gy, Mevrouw, schoon ik zie dat Erastus meer als ik van u word bemind, zal ik my daar over nochtans niet beklagen,

De raad, my flus door u gegeven, om ongehuwt te blyven, gevalt my, en daarom heb ik besloten, in dezen staat, gerust en vergenoegt te eindigen myne dagen.

Alleen verzoek ik om uw Vriendschap, dan zal ik van deze afstand nimmermeer hebben berouw,

Maar zelfs met het grootste verlangen te gemoet zien, de voltrekking van uwe aanstaande trouw.

Ondertusfchen heb ik, volgens gedane belofte, van u te vermaken,

Eenige Zangers en Dansers mede gebragt, laat ons dan verder het onderzoek over deeze zaak staaken;

En het overige van den avond met vreugde trachten door te brengen; mits zulks uw' approbatie heeft.

LUCINDE.

Mynheer, schoon den staat waar in ik ben my geen
 volkomen vryheid tot diergelyke vermaaken geeft,
 Zoude ik nogtans, ziende de achting en genegtheid
 dewelke gy my komt toe te dragen,
 Van ondankbaarheid te beschuldigen zyn, ja gy zoud
 reden hebben om u over my te beklagen,
 By aldien ik dit verzoek wilde van de hand wyzen; ik
 zal dan genoeg hier in neemen, wel aan,
 Men doe ze alle hier verschynen: vervolgens zullen
 wy, na het eindigen van het divertissement, ons ver-
 der over de zaak van Erastus beraên.

Hier een verschiet opgaande, vertoond zig een *Berg
 met Schapen*, aan welkers voet zig een *Herderin*
 bevind, aanbeden wordende door een *oud
 Man*, (die haar een goudbeurs aanbied)
 en een *jonge Herder*.

Waar na een *Entré* van vier *Herders en Herderinnen*
 gedanst word; na het eindigen van dien dans zingt

DE OUDE MAN.

*Zo gy me, o schoone! kunt beminnen,
 Zal ik u geeven al dit Goud:
 Ei wil dog eens te recht bezinnen
 Dat zonder geld de min verkout.
 Ten minste ziet men, in deez' tydt,
 Dat meest word om het geld gevrydt.*

DE JONGELING ZINGT.

Schoon ik geen schat aan u kan geeven,
 Beschoud een hart vol teedre min.
 Waar door gy kunt gelukkig leven,
 Steeds vergenoegt en bly van zin.
 Het geld heeft nimmer vreugt gebaart,
 Daar 't niet met liefde was gepaart.

DE HERDERIN ZINGT.

Geen beyl is in den Echt te vinden,
 Als 't goud alleen het oog bekoort.
 Dies wil ik my aan hem verbinden
 Wiens min my heeft het hart doorboort.
 Want daar opregte liefde groeit,
 Daar is 't, dat vergenoeging bloeit.

Hier word een *Pas de Deux* gedanst, door een *Herder*
 en *Herderin*, gevende de *Herderin* een *Mandje*
 met *Bloemen* aan *Lucinde* over.

52 DE MINNAAR POËET EN KNECHT; enz.

Na dezen Dans wort een Trio Gezongen.

*Geen schatten kunnen vreugde geeven,
Wanneer men zonder Min moet leeven;
Maar gaat het geld met Min gepaart,
Dan heeft me een Hemel hier op aart.*

SLUIT-BALET.

E I N D E.

